

میکروٹیم ورسو ریموڈیو
ہب درمیانہ درجہ
انتہائی
ریج. 06/07/2011
مکتوبہ

بیت و از جمیع بته تو و تنفس نوح و بدایت دل نهادن
و کثرت را وحدت و غیمت را عین یافتن و درین منزلت قیام و باقی ماندن
و حاصل شد و در منزل ترقی دیگر یافتن ام و اعظم ممکن پس ازین
در چه در حقیقت بشود وحدت از کثرت از وحدت ازین حال
اورا در حقیقت دیگر غیش و بیکدم دور مرآت یکدیگر پیدا کرد
عین یکدیگر مینه پس ازین زبان حال و بیان قائل و غنای بی حد
کلمه بیان تفصیل و اجمال خود این ابیات است پس ازین

نماند با لایک سر و روم
چو پندار نصیحتی صکن
 و احرب بالمره مصلحتی
مناسبتی از نامن و فتنه
 و غمت من الاشعار و رفتن
پس ازین ابیات پس ازین
 تنه هستی بکار صغی و صفا
حق نسبت به سر و سخی و صفا
 منع ذلک نفس خود بر تنه بن میداد لکاه
مقام حق و جمع جمع و جمع
 فوق نیز و عشق و تعین و حق جمع و یک
فقط و ظهور و ظهور و ظهور
 و شهود و انشاد و وجود و ایجاد و ارشاد
و هدایت و ارشاد و ارشاد و ارشاد
 و شوق و اشتیاق و غزل و غزل و غزل
حال و حال و حال و حال

[illegible]

منته اسپر اروا نوار علی
 انقود می او فز و من نه
~~سخت~~ ته بسته عامه
 فاصف انحصار عن ظاهرا
 پسین زنی درین دین نه
 ستمنازه تشبیه و جلیب
 شراب و شاد و شکر و شاد
 می و میخانه زنده و خدایات
 نه از رخسار و ناسه و نی
 نه جام سپهر می فروشی
 نه بر چه پوئی میخانه و نه
 که و کورن بیاده خوشی
 کل کل سزا و پس و بل و نام
 خط و خال و قه و بال و بار
 نه و دندان چشم شوق پرست

بینا

و جوشی جام رکبا به سما
 مش سالی من شوق و سما
 عدت ناسه نی قه
 م طاب به من حقیقی
 زربات غایتی و سما
 مع و تمس و بهر و سما
 زده شوق و سما
 سر غیف و پانی و سما
 سبوح و مجلس و سما
 سرینی کزن اند و سما
 و انجاس و سما
 نهادن بر سر می و سما
 و پیکر و سما
 عذر و سما
 پر و سما

شیرین ناز زین سخن گویا

منی اندر لب پدید بیجا

نظر نکر کن سمانه نیست

نفس که جزای می زند

بیا لب زین ناز بپا

تو جانش طاعتی که

تو ملک چندی توانی

خود ناکس و بدی

چون دیدان بسپارن

نصرت به من

هر شوی کاره بران

یا خان بسته اند

و حصه ای من نه

باز آن بخت من

بیا

به مقصود از آن گفتی

اکه پس می زربا

که در اندک پست

کجی که دلی زربا

بیزیر هر کس

مپا چو بی

بوی نازیبا

که با بانی

چون دیدان

نصرت به من

هر شوی کاره

یا خان بسته

و حصه ای من

باز آن بخت

بیا

بیا

بیا

بیا

بیا

بیا

بیا

بیا

واكشف حجاب من عتق
 يا رافع عن وجهه السناد
 الطلوع من سائر
 انضري وجهه من سائر
 اللجج بنوره وطلوعه
 يا حافظ امر قائم دافعا
 يا لامي وجهه جللي من سائر
 ان لم تزل خطه جللي من سائر
 من لا يهتدي لوجهه الكون بدرا
 من لا يهتدي لوجهه الكون بدرا
 ما كسب الله به من سائر
 ويدا وجهه من سائر
 الكون حال تقديده من سائر
 قد كنت في عالم من سائر
 يا من لا تحاسب من سائر

من واهب للعبه سائر
 عودا على الاعراف من سائر
 عودا على الاعراف من سائر
 بان يدرج الشب في سائر
 اسكنه من سائر
 من من سائر
 يحذف الابصار من سائر
 فالطريقه آه في جلد مرآه
 فلو تفسد طبعها في من سائر
 من سائر
 سبي لغفوس بسره وجاه
 من سائر
 ولقد تحلى خد من خاله
 يكتون الانب ان من سائر
 في من سائر

منت میں ایک درخت
 یہ جامد تھا محاسن
 من یوحی فی ذکرت
 بنیاء لکانت فی یوحی
 یمن ہوا منہ
 ثابت فاحسن فی یمن
 یا خلیفۃ الہماں یا کلم
 و رزم عجیب سے کلام
 یاب زنی ہن خلیفہ یا کلم
 دشت کمرن قلعہ آستان
 منف علیہ میراث

بہ مہر کرم شہر زیم مسہر
 بنیاد ہمہ یوحی آستان
 دشت کمرن خلیفہ یوحی

ملک جس سے پہچان لے
 و مناس عشت تیرہ رات
 عن عن ذکرم بہرہ
 فاما لہ لکما یوحی بصرہ
 یا لہا ہر بصرہ یوحی
 یمن لہا فی یمن
 رزم ستان فیکت نہ
 لہا رزم حق فہرہ و خیار
 دشت کمرن خلیفہ یوحی
 و غافلینہ حکم منہ
 شہر کمرن لہا و منہ

دشت کمرن خلیفہ یوحی
 ہومہ مدی عن منہ
 عن دشت کمرن پدم و حکم

100

قبی کی کہ تم افضل طلق
 و ہر من قوبہ انجا تم
 و ہر من حب از تمام قدم
 و ہر علی صہ رقی انظر
 بیانہ صیانتہ فی العین
 قدرتہ قدرتہ من خد فیہ
 طلقہ فیہ و و کرا
 بقا و و و و و
 من و من و من و من و
 من خدی عنک ہر ہر ہر ہر
 او و و و و و و و
 محبت و علم و و و و و
 یا بکنی اعلیٰ من فیکہ ہر ہر
 انت من ہر ہر ہر ہر ہر
 انت من ہر ہر ہر ہر ہر

قبی کی کہ دورہ حب و ہر
 و ہر من و ہر کاسہ ہر
 و ہر من حب از تمام قدم
 و ہر علی صہ رقی انظر
 بیانہ صیانتہ فی العین
 قدرتہ قدرتہ من خد فیہ
 طلقہ فیہ و و کرا
 بقا و و و و و
 من و من و من و من و
 من خدی عنک ہر ہر ہر ہر
 او و و و و و و و
 محبت و علم و و و و و
 یا بکنی اعلیٰ من فیکہ ہر ہر
 انت من ہر ہر ہر ہر ہر
 انت من ہر ہر ہر ہر ہر

۱۰۰

بہار

بہار

بہار

انت لمن ليس له مؤمن
 انت لمن ليس له مستجير
 عشت علي حرك جلال الهي
 مت علي ابا ب جلال الهي
 قلبت بيسان ديار الحبيب
 منه تفنن بر قوم الديار
 ليس له اقتيد به المكان
 ليس له في شجرة الاوراق
 اشرفت الشجر والارواح
 وارتفعت منه حدود الغيور
 وانبط القلب وعم الشهو
 نشده في ظلمات الدجى
 نفهمه عند سكر البهال
 يلهمنا من نسيم الصبا
 ليس منكم سمارت الطيور

انت لمن ليس له مقبل
 انت لمن ليس له اقتدار
 درخت عليكم لغزون الدار
 عشت بر حيت من الانتظار
 كم تقف عن ريسوم الديار
 ميه شبعتم بحوض الجدار
 ليس له في جنتهم الخمار
 ليس له في جنتهم الخمار
 انكشف الغيم والاعجاز
 متجدد امن نظره الاعتبار
 وانخلص نعت من الافكار
 نشكره في سموات السموات
 مسير متصفا بالوقار
 يشكك تافيه بغية العصار
 توفهم لكم نغامت السمرات

نظ
 هـ

نشت کیم عن ورود اکبر
 محکم من لحاظ الصغار
 محقق حبیبی فی سیر
 مملوکم نقد کم با جوار
 فی تن من حبیب ستار
 ذکیر نیند من الاستار
 این علم حق و دار الابرار
 حق من نذر که حق نمار
 شک رین و تن انخار
 ز ننا شک من الفجر
 مفتضا فیک ضعیف العذار
 حر من مشتاک فی الافکار

کرمی من کرمی من

سبحکم و انعموا علیکم عبادہم
خیرہم عندی فی الکیار .. بالیقین
کما یتقون مع الیقین الیقین فلا یستکبر

تعیین

و در این شهر و در این شهر و در این شهر
بسیار مردم و در این شهر و در این شهر
مردم و در این شهر و در این شهر
بد و در این شهر و در این شهر
تعمیم با جهان و در این شهر

بسیار

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر
بسیار مردم و در این شهر
مردم و در این شهر و در این شهر
بد و در این شهر و در این شهر
تعمیم با جهان و در این شهر

بسیار

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

و در این شهر و در این شهر

هر دو عالم را ز بس کجاست	تا که اکنون بدین کجاست
مهر و خورشید بجا عالم افعال	که در عالم جدا میست
زبان سبز از یک کلامی	کلاه کاهی آرزو شدایی
نیست که نرودش در دیده	در سبزه کافور در شانی
رشتن فی قوی و مفلس	چرخ بخت مناسب میبخت

مغنی و وفادار

از خانه و صومعه و دیار	روح بخشی و جان فزایی
بجای ده و پنج یک یک	در کوی مغفان بای
در مصیبت خفته و بوسه	و خدمت ز پیر و پادشاه
از دانه و پیچ و خردن	و میکند آتوبه با کوس
در کوی مغفان نیست	و از دم صدح و دوح
ما بخت فراجم طایب	و نیست ندیم زنده
مین بر مطبوع و فاد	بختگاه و بخت خردم
المنه الله که از آن	بی عاف و شبا که
نفسم بستی	بستم بکلی و کنونی

تا منفس زنی از مجلس طافت جود

ما مپست و حریب چشم باریم

آشفته چشم آن کاریم	چون چشم خوشش مدم بستم
چو در دکان بی قراریم	که در پیم کوئی آن پری را بستم
مانند لبش شراب خواریم	یکسره بهان فریم
چو سینه چو چرخ در مداریم	مانند زکاء در بارش بستم
آشفته او چو زنده بستم	تا ما بخودیم در حجاب بستم
با عشق چو مرد کار و باریم	بمندان چو که غیبتش را
از خویش بسی حجاب داریم	در مپستی دایت نیست کردیم
یکسره بیکار واک دریم	چون خامه کز سر بر آیم
در مپستی خویش یاد نداریم	ای بهائی زمان می که بانی است
بسم به خط دوپست بر نداریم	تا مپست غوردم در خود
درده قدح که در خماریم	خود هر یک منفس زنی را
در حجب عدم بسم بی بر آیم	
ای دایت می که دره داریم	

زنی که بود ز رخسار خورشید
 و چو شمع بر سر آتش
 منم که بر پرده بای می نهامد
 و چو شمع بر سر آتش
 ۲
 خورشید را ز رخسار خورشید
 و چو شمع بر سر آتش
 ندانم از چه سبب شده ام چو شمع
 اگر شود ز من سبب عالمی چه عجب
 در هیچ محلی ممکن حوله ذکر

که تا جان را بی نقاب می بینم
 بگره که من این را خواب می بینم
 مثال هر دو جهان در این خواب می بینم
 بجز این حقیقت بر این خواب می بینم
 زلفت و صفت این خواب می بینم
 از آنکه می بینم خود را شب می بینم
 که من عجب خود را شب می بینم

چه باوه خود دل منی که من اهورا
 بیان هر کس بیت خراب می بینم
 ما زایل نمودم و غم را مدیم
 نه رسید یاد به هر روز ما بتان
 در خلوت عدم می بینی بام تو
 ز نار زلف پستی باقی خندان
 که در جگر ز سپهر نقش کرم ما
 از هر خاطر و دل غمناک مصطفی

در دما گشتان میگرد بار آمدیم
 تا از فرخ باد به آمدیم
 که دریم نوشتن است چو بار آمدیم
 هر کس که بوسه ز بار آمدیم
 ما در میان طافه گرفتار آمدیم
 روزی دو که عاقل و مشرب آمدیم

کاری بخیر عشق نداریم در جهان
عشق است کار ما و مدین کار اندیم
بودیم یک وجود و لیکن که ظهور
بسیار از مظاهر بسیار اندیم
از بار مغربی معنی در ازل شنید

ما جمله زان حدیث که بخار آمدیم
دیدم و ام کم از تو برویت کم
زانکه شایسته بدارت نبودم
چون ترا هر نفسی جلوه بخشی و کرت
هم نفس زان گمان بر تو چشم دارم
تو بی منظر چشم نگران بر رخ خویش
که تویی مرد مکتبیده و نور صبرم
هر که بی بس و اندر گشت بگوئی نزد
من کنی بسیم غریب باشی من
کاشکی در دو جهان هیچ نمی بینم
نخواهم نسیم که بگویند بر و دوز
نازاق ل تو حاصل بود با هر دم
بوی جان کشته تو همراه نسیم هر جا
زان بسیم نه انعام نسیم هر جا
بار صبح کام سپهر بر دل من کرد
گفت چو بی جوده گمان بر دل تو نهادم

مغربی نینه دل ز قبار و جهان

پاک ندای که چسبیده در دین گم
مضامین نفسی هر که دست می بینم
بر دل دیده مهجانی جلوه کرتی تنم

کریه جدم را کرد

ویدی محفوظ من قشر البیوی

ما بال نبي من هواك في الاودي

—

برت نابی با علامت صفتی

خلفی کله مناسرت بدات

ستغاتی اذبرت علما و علما

قد تجت نجب اکایات

و شمس اندازت قد غایت

لما طهرت ظلال المکنات

—

كنت قبل النور منذ مجی

كانت العین فی مندر جا

بعد ما كنت فی مرة فا

قد طبت صرت مفتوحا

ظمرت لكون من تجلی

بدل کون من لبس

برت اکایات من فانی

صار من المکنات مرآتی

—

تجلی حسن معشای

بتجلی و تشبیه و تقید و اطلاق

تبدار و جسم بنما تجلی حسن

با سجا و اوصاف و احکام

—

لعلنا من نزول و ارتفاع

و صفت من هذلی و ارتحال

بج

کهن اریا
خداوند بندگان

ای کهن او نیامی پت بجای
خفته خمره فیها و قضا

علی طرف من اطراف الجبال
مستعد بعین فی صدق لای

توصنی بجا و در میک
فان القاب قد بجد بجای

بیت
الی و جدا ان انفا پس حب
من المحبوب فی تمام حب

العين بدت بک پیه الا سمار
لا تکره انوا حد بالاعدا و

بیت
نی خربت بجمه اکشیا
کلا و معده مرا یا الدارنی

تجلی حب کل الهما رسند
صفت الحب غیر اکوشت

بیت
علی عینی بانوار الصفت
و کمال الحب عین با کمالنا

اکلون صفاکم و انتم ذرات
الا بلده فیکم و انتم فتنبا

بیت
والخلق الخمیس و حکام ذرات
انتم لهم و هم لکم مرآت

اعوذ من فؤاد الجان
قبل نحو الله وحاو قسبا

بسم الله الرحمن الرحيم

يا رب هو ذا احبب قلم ما هو
يا اقية ما اقمه وما يقا

بسم الله الرحمن الرحيم

من احببني حبنا يصل
ان تشبه ان تبين وصل الجواب

بسم الله الرحمن الرحيم

قد كنت بيا كان من كمن ذنبا
من عند ظهور الفقهير احمد

بسم الله الرحمن الرحيم

يا اكل نحره للوجه الباني
فحتمت بكم منظره الانبياء

بسم الله الرحمن الرحيم

نفس لا يقدر في عقاب
ولا يعجز نفس في جلال

بسم الله الرحمن الرحيم

روند ايا الهي يا هو
بسرهم و ما هم الا هو

بسم الله الرحمن الرحيم

من غمنا نغيبه في محال
ع نقبك في ان لب تقدم فعال

بسم الله الرحمن الرحيم

نما دت له قال لي عند مشهور
سبحم ان عفت معبود

بسم الله الرحمن الرحيم

يا مظهره بفيض من الخلاق
نمت بكم مكارم الاخلاق

بسم الله الرحمن الرحيم

ما واد بد

ما بديته

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

عين بر زهدت بكسوة الاعيان
ياهم ظهورك كما لا انا

هيت

يا مبداء ما يولد من الاكوار
الحق كم ينظر الي الاعيان

وست

يا قائم نفس مكنة القدر المكن
لاحت بكلمة الحق التي حبا

طنب

يا حكم الخان بوله العنان

وس

قلبي حزن على الكثر السوي

ول

انظر الى المنور البيضا وظنه

وباستن

منها خربت بصورة الاكوار
في نظركون جامع الانبا

سند

يا مرمع ما يعو ولي انما
بهاك جل فوكت نسيان

سنت

يا روح فضيل برة فان
نظمت بك السند انما

سبست

يا بيرة المعزية في راني

سج

يا حبيبك على الملك احسوي

سجست

يا انظر الى البحر المحيط اوطله

سينت

خورشید نیست چو گشت بیدار
مهر درخت چو سپاه انداخت
به زور ز نور مهر رویت
مهر تا ز مهر گشت موجود
دریا به جود موج ز گشت
من موج فرو شد و بر سر
بر پشته بنفشه معانی
بشکفت شقایق حقایق
این جمله چه بود عین آن توت
هر جزو که پست عین کلیت
اجزاء چه بود مفصل کل
اینها چه بود ظاهر و خورشید
و محسوس چه بود زمین امکان

نار است دو کون شد هویدا
ز ان سپاه چه در گشت آتیا
خورشید صفت شد آشکارا
مهر مهر بزرگ گشت پیدا
به تی بگشاید به می صحرای
در صورت و کسبت و بار
چون خط خوش نگار رخسار
بنم و مهر بر سر و بال
هال موج چه بود عین دریا
بیک کل بود سپر اسرار
استیا چه بود ظلال اسپما
خورشید جمال ذات و لاله
کانت کتاب حق تعالی

ای نمبر بی بی این حدیثه ملوک

سیر در جهان مکن مهر پیدا

چند

نه علي الميمنة هم فيكيت جمارا
 يا مة الامن نفس ز سيمتا
 رؤهي الضلال فيك غلبي
 به علي من ثلث تلي ن
 عازي نصر اصبح عن قتال قتل
 يا ميع الحج حرك رفسح
 قة تجييت و امنت ظهوره
 مد علي هو شريك شررا
 والنطويت في خيل آل نصر
 ول ربمي و حيا تي و قناب
 ايها القلوب القبول اسأ
 و لقد سب نقد سبن في حلي
 و توحه من ايسات لغوتك
 و اطوب سجع الطباق في بخل
 كبريتي لذر اسيف به و زرا

و تمجدي بي اسيت و ما لا
 عسرة كي ينال ملك منالا
 لم ازل قباب من بيت صند
 فاست كات ناطقا و تنوار
 لا تملع مع القيس فت لا
 و منيع عن الوصول و صر
 و تبت و رقت جد لا
 و نظوي و طوسيت في طلالا
 لا تجلي ن الخيل - حرنا
 لا تمي من ابيج و مث لا
 و جرد عن اي بق ح لا
 فيك مسني و سورة و نبالا
 و تغرد عن الصفات نصالا
 و ارتفع عن حمد جمن كمالا
 حمل اسه اذا شهدت مبالا

حشر
 حشر

بیاور پیانی چون جاده صفایا
 خدای که تو آینی که کار بی
 چو حشره خدایتین برکت دانا
 بنیادی تو بیهوده نیست
 نو آینی ساقی ختم از ممانجا
 که کد سپاسی شکر نامک سبعا
 نکار اول چار نقش و نگار پست
 جلال تو نقش هستی پاکیزان
 چه از نقش جهان نشانی را
 به آبرو جهان دن چو خورشید

روی زمار با یک شش میا
 بکن کاری بین کاری خدا
 وای عقل و روان و چه دانا
 میباید قیاس و حق کیب دانا
 اگر نمی بود با ما شما را
 شش خدای پیر فرود کدرا
 بی شش و نگار از نیکار
 مژگان آینه هستی غدا
 ز شش روی خود روشن میا
 ز کوب پاک کن لوح بهارا

بی بر معنای اعلا زبانی
 بنیادی هر که دران این بهارا

ای میل جان و جلال و فضل
 ای میل خورشید جان و نور

تا چه درین تنها مانی تو تنها
 خود دگر افکار نامک دانا

ش

ت

ای دل خوشی که در دلش زیند
 کوی که در دلمت که در دلمت
 بکس تختی که بکس تختی
 مرغان هم روزی که ازین کس
 و در پیش دام و در دامی که ازین کس
 ای دل خوشی که در دلمت
 باری خوشی که ازین کس

جمله که در دلمت ای دل خوشی
 آن دلمت که در دلمت
 از دلمت که در دلمت
 پر پر که در دلمت
 زین جای خوشی که ازین کس
 بهر دلمت که در دلمت
 بر دلمت که در دلمت

انجی که در دلمت ای دل خوشی

کجا تجارت به دلمت که در دلمت

ای دل خوشی که در دلمت
 ما کس که در دلمت
 هر دلمت که در دلمت
 رویت زین که در دلمت
 چسب رخ خود به دلمت

وی دلمت که در دلمت
 عکس رخ خود به دلمت
 بر دلمت که در دلمت
 ما کس که در دلمت
 آن دلمت که در دلمت
 زان دلمت که در دلمت

ای بس تو بریده خود که در چنای
 در دیده نه خودی عیان چه خود را
 این خاطر و نظر تو یخ بر کیش
 پس ز یک بخت پدید این مرغ خفا
 ای من نه لی آفاق مرز و بلوک که در

بدان بخت حوز خیمه جوا
 و در می طایفه طایفه طلب
 برون ز مشرب به مشرب مشرب
 بعام بان کسیت چه عواید
 از ان شراب که بهر دست می گذشت
 که بهر دست از نقایس هر گوشت
 به از هیچ روانی بود و کرب
 بهر از غارخ و بونلف او نشد
 و قوف بهشت بهر دوزیان و کرب
 که بهر بخت چون ز آفتاب ربه
 که دین مذرب است این مذرب را
 چشت روح دل کلمات که شو
 بهر بخت ای که تبت عزم مکت ما
 چه هر یک که بهر بخت و کتب ما

چشت روح دل کلمات که شو
 بهر بخت ای که تبت عزم مکت ما
 چه هر یک که بهر بخت و کتب ما

دست خویش چو لعل صبح باغبان نخل
 نه باید که از آسمان فرو رود
 ملک که بود که افتاد در چسبید
 چه بود که چو بیای میباید
 چه از تشنگی خطه بی برود
 هر که بودی از رخسار کشاید
 اگر زنده است از روی مقبل است

خردم که می ناکشت و کل
 انشت خوشتر مکن به چو
 چه چو پست بن تو چو
 نه پیش چشمش بیای میباید
 بدین چه نقش مهرت بخت
 از و کشاده شده مهر است
 یا و صند ما نگو که هست مقبل

چه خشنی نظر از قاضی کانیات بر

اگر که ای صلب می بینی ز کامل ما
 هیچ و بی گما که بر شما
 پای آفتاب عابدش او
 نیست خورشید از شعل چو
 پای آفتاب گیت چو
 چو خورشید و پای او خورشید
 نظر از جن حکمات بدوز
 پای آفتاب و شعله خدا
 عابدش همه هست عین نیا
 نیست پای او آفتاب جدا
 هست او واحد کشیم نما
 یا رب این کثرت ز چه خدای
 تا که پای نماید تکیه

بگر از لب نه زانکه در شیب
 شیمی و اهرم بکنش که چون کوه
 نیست یک عین این عمارت
 ذرات جهت اسم دقت صفت
 جمله نقش لغیات وی نه
 بهر آن هر از شکل فریب
 هفت اند جهان کن و نو
 کاه و مجنون بود همه کوی بی
 کثرت نقش موج کونا کن
 آنچه امواج خوانش نکریت

آنی تو سپایه خویش مهر جا
 عین پستی جمله اشیا
 یک بهر است این همه ایما
 ستاد لغزش طبع و شکل و بها
 چه هستند در زمین و بهر
 می نماید بنوشتن خود را
 آخرین نامش آدم و خوا
 کاه و امق شود کوی عذر
 نیست آفرینش دریا
 کشته ظاهر بگری من و ما

نقش این موج بکسری پایان

مغصه می در شایسته

که تا دریا کردی تو نهانی عین
 خاست غرق که درانه کنایه
 یغن درایم که متواتر می شود ایما

بیا و بجز می شود بکن این
 که موجش نهان می بیند بکن روز
 اگر امواج هر یک جز دریا نمی بینی

ب

۳

ب

قره

هنوز از فرقه فرقی درون زمره جمعی
چو دوا که در می اصدادت چو بوسه در
زده است سوختنم شد ز کرم زخمی
چو دای که بر دای زمین است
چو بر شمشیر جان مودود

اگر از سیر فرقی می آید زمره
چو فریادی که می آید ز دای خود
ز راه کفر شعله است توان و بس
دیو می مضوی خود بساط می
ز بهیانی بپست ز بهیانی

الای مخسبه بی غنی مغرب کرمی
بدون از مشرق مغرب است غمنا

بیابان مشرق شمشیر گنجی بدوی زیبار
بحرایی دل عاشق بیابان گنجی
دی زنده است صفت مالا صحرای
دو غنی جان این دل بر می خورده
و هیچ یوسف می تابکی داری
تو حلو که در نهان میکشید که کردی
الای می ترک بجای می با جان زنجار
جهان بر سر در از انکسیرین گشت

که بدوین نیکو کس بی حس بهیانه
بر دی علم آریست یار دی صحرای
نصیر بر ناصان کلمه بین دل گشت
ز دوزخ غش نور بخش مردم چشم نهاده
چرخین لغت و غش در میان جان گشت
اگر خوش شمس فرقی صحرای از حلو
ز دای که در نهان میکشید که کردی
که ترکان در دست حصار عظیم شود و حو

فراتی

پرخن و مرد صحرای لاری من گنجی

که صحرای میماند زبان اهل دریا

یوسف است سنان محمدی که دانه

به نافت بر دهن بر تو جمال خوب
به الفتات لایه که گنج است سنان

به دید دیو جان سپید به کمان سپید
بسیک یا نیت نوی لذت مصال

بام و اندام کجا فسر و دانه

ولی گرفت که فخر زلف و خلق صیب

خیال ملک عدم نیار و خیال

بهر گی نیست دی خالی زینان سپید

بسیک نخوان یافت دو لاله جمال

اگر حریف دو جهان است به شمال صیب

دون من نه چنان را جرم می کشد

که که حریف آید بود و جمال صیب

به آن صفت دل جهان از جرم می کشد

که که حریف آید بود و جمال صیب

چه احتیاج بود دید و حریف

چو از دور و نیت می بود و جمال صیب

ز مشرق و لایه منی چو کو و طبع

هم به بدرفت نظر و عمل صیب

یکی که خوشی رفت به هر دم خوب

دی پس و جمال و خندان و خوش

بر صحن خستادم به هر گی روی

حرفی که در کماله از دم صفت شد و مکتوب

محبوب نیست هر روی غمز روی تو نبوده	خود نیست نام به جز روی تو محب
بگرش خست چشم ز غما کین بود	صدیق ز غما خست سخن تو بود
در نهاد و مشهور تو بی تا خط و خط	در عاشق و معشوق تو بی تا خط
در کجای غیر برای من بوستانند	بگرش که کند بجز در بوستانند
با بهشت کردم از خانه دل پاک	بخت که کند ز بهشت کلام دل پاک
زبان زلف مرا گشت در آن فرمودی	بخت جهان سپید زلف تو فرمودی

محبوب نباشد خست از معشوق ای دیو

مرا که لبت ساقبت و جام شراب	کو خود بخودیت ز رخ زیبا به محراب
مساک که نغمه خوان دست که کوشش	از آن خود که نیست تو امده مهر
فتا هر رخ دلب جانم بود	چه عاقبت که از دست تو دور باد
بدین صفت که منم بهشت بانی بانی	خست که خست نشود دره ز غم و باد
بخت چنبت که در جاساکه آرند	عجب که بار شتابم به است شراب
که گنج از دست و عالم باشد	عجب بود که یکدم مرگ بی حساب
جو با وجود تو منم خست در معراج	نه از غیم به در گشتن بی حساب

محبوب

خست بود ز غم و باد

خست

خط استیغنی با من در وقت کسب و زکات نه هیچ افتاد خط

بجز منبر و دیوار و طریقت عشق

که بر خیزد ز پستان عاشقان

چند

ای صفت حکمران تو معلوم شود

بدرست عالم بهر تو خطیست تو

ای صفت شکر و کرم و کرم

ظن نقش کائنات و خود در خط

بیرون و در خط و خط و خط

بدرست عالم بهر تو خطیست تو

ای صفت شکر و کرم و کرم

ظن نقش کائنات و خود در خط

بیرون و در خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

نور و خط و خط و خط

چند

چند

ای دل پخته همه آن جهان غری

بجهت رگرمی جوی گریز انجاست

ذرات گرد و غبار و اثبات

ذرات کجا و در میان

ای و تو هر که کن ذرات

ذرات کجا و در میان

ایسها و صفات و کون هر یک
نیم بسم و نخت بود آینه
داشت ظهور از غلام
موجود شد به سرین کار
میسور معین و مبین
از روی فکر و لذت قواف
یک مکنی و مسرور صورت
معراج رخ تراه لک را

نه نه نه

از دست تو بود و مجازات
نیم بسم و نخت بود آینه
ایسها و صفات و کمال است
رضین و مناسبت و سعاد
شهر بود و قیود و پادشاه
در بیم عمان که مجازات
یک صورت و مسرور صورت
کتاب و بنا چست و منکشت

نمسه آنست ز بی عیان شد

با آنکس میان از بیت ذرات
ای صفات بجا است هر ذرات
آقای رخت چو تابان گشت
بخت تو بر جهان هر ده دین
جامه ها در خوشش و خوشش
حالی را که نمی بود و عدم
خاست پاکت نمود و خست صفات
مهرم شد ز نور اوست
بقی زان نفس یافت و رفت
بش مهر رفت و چون ذرات
بک جان بد او که در نیات

چون

جزش زبنت جده عالم	روزه ارد عدم بکین و نبات
از چرخ عالم فقیر و غنی	که بیکدیگر و بی هم و آن ز کج شکات
و آخ ز آو سن می خواند	پنجه عالیت و مظهر دانست

منه بی آینه عالم خوانند

می گویند من نه منور شد	عکس رخ زبنت در آینه
سواد بی غریب بقا نمک	بی پیش هل دیده صفاته حق و کائنات
ما آفتاب پس بخت و رخت	نه جلوه کاه و رویتو مجمع کائنات
همگی بیض قیام به عدم	خدا به نه بجهاد و زینت کائنات
حاکم عدم که ز تاملتین نظر	به جز از زمین عدم جنبه حیثیت
ز اصنام به منات جس تو جو	نموده و در و بیکلی در احوال
لات و منات ز نیم شون خیزد	شد بت پرست جابر اصنام و خوات
ای چرخ زیم رخ در آو و عشق تو	کافر چو دید چرخ کائنات کائنات
ای طفل طلفت و بکین چون تو	ز شرف بت جله اندک در احوال
ای خزن عزیزین دای فانی بعین	هرگز ندیده و دیده با و احوال
	و بی مشکل و عالم و حلال و مشکات

لا

ترجمه

ای که هر که در وجود و محبت جاوید

یا اکل الخا صر یا اکل العبد

یا اکل الخا صر یا اکل العبد

که بر وی نه بر سر نه بر سر نه بر سر

که بر وی نه بر سر نه بر سر نه بر سر

که بر وی نه بر سر نه بر سر نه بر سر

که بر وی نه بر سر نه بر سر نه بر سر

وی بود که بخت بد و بد بخت بد

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

یا بر رخ بر رخ یا بر رخ یا بر رخ

الحی و

هم مغزنی و موب هم مغزنی و موب

هم مغزنی و موب هم مغزنی و موب

شعر

ای جان جهان پس من جهان پناه

هر خطه می شود جهان پناه

بنوعی جلوه ز من که هست

پیدا شده در میان کجاست

کوی شده و پس بر زبان گشت

یاد شده و با پس مسم و جان گشت

ای زو و جهان نهان پناه

هر خطه می شود جهان پناه

بنوعی جلوه ز من که هست

پیدا شده در میان کجاست

کوی شده و پس بر زبان گشت

یاد شده و با پس مسم و جان گشت

لغنی

طوبی کہ سبھی تو تمہارے لئے ہیں
مفسر کی یہ عبارت منسوب

هر که از پیوستن تو بپای من

چون کی صحنہ عدویست پیش محمد یوسف - فریاد

چنان فریاد و کفایت نمود

شربتِ محبوبیتِ شادمانان
در عهدِ محبتِ گاندها درایت

خبر بخیر و بدی نه نوبنیان و نه محسوس

احمد انور لاہور احمدی

ابو انور بڑی اذیت پسند۔
 لاف انداز جوان مباحثات

اہل مہمتی بیان ہوا کہ

باطن کبریا جلالت آیت
فان کبریا سر بر سر کبریاست

ظاہر نہیں رہتا کہ باطن
بیش و حول و قوہ و مدد

نہ پانچتر کی حدت وصف کو ان

مغربی ہرگز نہیں ہوتا

و از این جهت که در این کتاب

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 277: 1001-1005.

10

مزم

.. مدد بت قرض حور است بت
 هر بن جو می که دیار این
 پنهان که غیبت مدد چو بر
 غصه نه که بی که نه است
 ز بعد از یک که حاصل
من می نی سی از زنی
 تو زین شمی به ای که نه بی
 به نوبان مهر روی کاره
 نقد کن مادر خدایان نقد کن

به جای نقش مهر است مکه و خدایان
 به نوبت است آن در یه پشته
 خست به که و مغز به پشته
 هکان که نه صدی خدایان است
 که چه صدی که یک است
 چه تماشای نقش به
 یقین معیان که بن آن جزو به
 بن از مغز به آن زان را
 در نشان به عیان حسن ز رخ

میران

نقد کن مادر خدایان نقد کن

در نشان به عیان حسن ز رخ

ب **ب**
 مر به نه کلاف است
 خوب و خنجر در دایه پس
 پیسته به نه است روزه
 باد و در سپیده خج که و به
 آب به چو رو کند به کجاست
 که ای جانین به که خجاست
 به نه چو خرب کجاست
 به دمی پس که که شراب کجاست

ب

از جهان غیب زان فراتر اندر
 ز بره ای شکر خمیاری پیاپی
 بدین تخم جدا جانم نیست نهان
 تا مگر موی کشد با هم ز بستان
 میست کلامی هر که می خرد نهایی
 نه از پوز که علم سپیدی که
 به شکست شکست و فتنه شکست
 زبان مغربی به ملک و دین کو

شبه
 غیب

سجده ای خورون تو منتور ما نم فرزند
 نمی بی منتا و هر پایا نم فرزند
 قوت و تعظای می پیدای جهانم فرزند
 هر زمان صد موج چون دریا می خور
 چون فریبی بخدی رانده و به طاعت
 آن به دلی که خدا را پید آن نم فرزند
 هر زمان با آن و خدا را نشناخت
 کتب و خور که بخند و کند و نام فرزند

نما
 بی خداوند که از کجاست با حق حکم

آنچه بی همه و هر پایا می پید
 که فریبی همه نبال و این خند و دین

بنام خاتم خاں به خدایت
 چند آفرین که هست نه به اویم
 بکلی خواهم از خود گشت بخور
 دلم عهدی که بسته بود با کون

که نوبار دم از بر نه به ز دست
 ندانم در جهان که کسی پیرست
 که با ده و صد پستی ازین دست
 چو شمر بر دست آن خم و عریض گشت

خدیو و شاه تاجی کو مرشد
 بود یکسان درین برت و شهادت
 کسی کو جز یکی و کمر نداشت
 ز ما لا و ز پس بی درک کشیده
 چو در راه چار طاقش
 فرو نهاد که در قاف و قسین
 چو در دل جبهه از قبضه نیست
 و کمره مشرف و مغرب یکی

آنگه مطلوب دل و جانست جان
 من امانت جان و دل می جویم
 سبب آن که بکسب از دل و جان
 هر کس که در دنیا خود را بخیرین گزیند
 مانت و زیاده و دنیا جان عبود
 چشم دریا بین کسی ملوک و غرق نمیشد
 نیست که ملوک و غلام آنکه در باطن
 من

لیکن از مطلوب جان و جان
 غافل جان و دل و جان
 نه آنکه کس بر آن غفلت
 لیکن هر کس که در دنیا خود را بخیرین گزیند
 مانت و زیاده و دنیا جان عبود
 چشم دریا بین کسی ملوک و غرق نمیشد
 نیست که ملوک و غلام آنکه در باطن
 من

بهر صفت بهر عهده چون
 بهر شکر بهر شکرین کوه چون
 نیست نشان که در کوهان بهر دست
 بهر دست بهر دست بهر دست
 نفعه خرد عینین و بانی

وی در عالم کوهان که در ظل ابلت
 بهر بر خورشید نیکو کوه ابلت
 میسح دن جانشین کوه ابلت
 دروغ کوه کوه بهر دست
 حاصل است کوه بهر دست

بهر صفت بهر عهده چون

بهر صفت بهر عهده چون
 بهر شکر بهر شکرین کوه چون
 نیست نشان که در کوهان بهر دست
 بهر دست بهر دست بهر دست
 نفعه خرد عینین و بانی

وی در عالم کوهان که در ظل ابلت
 بهر بر خورشید نیکو کوه ابلت
 میسح دن جانشین کوه ابلت
 دروغ کوه کوه بهر دست
 حاصل است کوه بهر دست

بهر صفت بهر عهده چون

کجی که هیچ خردن را نوزد به
کجا به جود کجاست به نوزد
و جو من کی از نوزد کی می و

خوبی شایسته نوزد است

بیدار پاشی نان کی هست جان بخت	و بخندم و دانش نه است
از نان شمر که جان و دلم از بهانه	ز قید حیم طالع زبانه می
هفت شمع که کی از روح افروغ	ز ن شمر که نیست جان
چو جان بخت و دلم به سحر	می که زبانه بخت و دلم به سحر
چو جان بخت و دلم به سحر	به جان به سحر و دلم به سحر
چو جان بخت و دلم به سحر	اکه جو رویتو به سحر و دلم به سحر
چو جان بخت و دلم به سحر	که دلم به سحر و دلم به سحر
چو جان بخت و دلم به سحر	از انکه می و جو به سحر و دلم به سحر

چو جان بخت و دلم به سحر

چو جان بخت و دلم به سحر
چو جان بخت و دلم به سحر

۱. دل منصف عالمی نظر کلاه رفیع است	یار بیت که او نماند این منصف عالمی است
۲. عالمیت و بی حدی عالم از افکار	غیا کجا و آن خطی که بود در لای است
۳. بحر عشقش در بهشت من خفته است	کان آفتاب ز نقش جهان معنی غایب است
۴. عالم هیچ نشد و زبانش	که بر تر ازین عالم ایام و دیا است
۵. می کند چه جبر برین کشت چو در	من در که دنیا برین بهشت است
۶. ای که از عشق درین خط باخود	و عشق است که در خط اول حکم و دی است
۷. عالم بخداست بکلی نیست لیکن	منی است از کس که در دهری عالمی است

ن

ای خسته کی برین خبر عالمی است
چون عالمی است من دو عالم متعلق

مستقیم

۱. همگس این چنین باری ماری است	کس این حکم که با صمیمیت است
۲. عاشق است بی جانش نهاده	که بلند می در جهان کج را نظر ماری است
۳. بهشت نیست بر نقش دل در جهان	و زنده می در جهان دل با بهشت است
۴. و این آن دامن خود آن جان کجا دلدار	خود می که در میان دلدار و دلدار است
۵. هیچکس را در آن دامن زلف بر دهن نیست	ایست که آن دلی از دامن زلفش نیست
۶. و این که می کند ناسخ و با حکم	صبر و صبر و خرد کند بر دلی که با بهشت است

بک

که مرا در پست وادی جان نارس کنی
چون کنم می نیکو کل اندر دین
باید اندر عشق کلاه خورشید بپوشی
که آنگاه عشقش نغمه نشنوی
ایلی چون دوا نغمه شن تن باید بود
بی بریدن این کبر که به به به

مستی که مغزی را بهستان می آید

مغز بی را این کلاه خوش می آید
بالتو بستن یادیم ز تو کلام

که چه تو بوی ری زوی از تو بوی
که از نیت و از دنیا به نیت
که چه جان و دیر ما از دین نیت
هر چند نیت که کنیم نیت
ما به نیت و نیت و نیت
چون آن کوه و دریا نیت
کاهک و دنیا نیت
بشنو نام که این کاهک و دنیا

دیده به کشای از نیت و نیت
یکه به نیت و نیت
نیت و نیت و نیت
که ترا در نیت و نیت
نیت و نیت و نیت
که از آن نیت و نیت
نیت و نیت و نیت

مغز بی را نیت و نیت

که چه نیت و نیت
نیت و نیت و نیت

پانصد و شصت و پنج کتاب است	میج میدانی که عالم از کتاب است
بن بست پانصد و شصت و پنج کتاب است	پادشاه چه غنیمت در عدد
نصرت جبرم کج خلق از کتاب است	کج خلق نشسته بر صند محکومت
نیزه که در نیت از آن دم از کتاب است	آن روزی که می سپی در در
صلح پیوست مریم از کتاب است	همگی خاک و جبهه سبیل آن بزر
کج خلق نشسته از کتاب است	نماند ملک سلطانی نسبت
وین خدایت و ما در کتاب است	بسته و نامزدانی مختلف
و آن کی بر سر پسته نه در کتاب است	ن کی را زنده و پریم زیست
می نایان و کی در کتاب است	گاهت و بیگاه عینی و بی
که در کی گاه نام از کتاب است	این گاهت و زمانه و جهان

نصف بی که در بدنی بگو

کین کی میشتن کی در کتاب است

ب

و

میان

و نیم که با در و در بر نشسته است
 خوراک بر من جلد جان نشسته است
 هر چه که او در و بر نشسته است

بر آب جیاهه جهان جلد جان
 زمره تو کتابت که در پریدار
 بپشت جهان ز ورق نفوذ ملک

زان بود که گاهی توان میسخت او
از شکلی آنرا که تیره است بود
به دلش سوزان بود که آن جمله خالها
از جان او نیست جی بی محبت
پستی که بود نزدیک قدم نهاد

کاکوتی که می توانست ز غلبه ای است
در بادیه از ده که آیدست سرلی
از رنجه دید به سوار چرخه ای
از جانب دایره ای که ز کمر جللی
و می جاسپست می حرکت می بی

تنها بنویسند بی اثر می رسد

در هر طرف که بر لب نیست خبری است

آنکه بود به جان خود بودیم است
نیمه از دست به بدن او انداخته
بی هر دو آنکه می گریه می نمود
روزی باویم آنست تو تنه ای رفت
شکستن هر دو را بر سر به
نخستین که بر روز و روز می رفتی
نویسنده که می گاهد معنی بی
و رنجه ای که می گاهد بر روز و روز

در جای که مردم صدت افروخته
و ز کمری که می گاهد به جای
از کمری که می گاهد به جای
بشنوید که چون می گاهد به
و به کمری که می گاهد به
و به کمری که می گاهد به
و به کمری که می گاهد به
و به کمری که می گاهد به

ولی فریب

روزن بن

نقش

مغنی دیو در آن کائنات

آن کجا که او عالم هر شکست

چون بهی مشرب و بختی بی
بسیار بود بر هر سر زنده بود
هر کسی چه بودی روی بی
مست و عاقل و غافل
مانند و بی عاقل و بی
دست و پا و زنده بود
کشت و کشته و زنده بود
هیچ کوی نیست عاقل و بی

چون بهی مشرب و بختی بی
بسیار بود بر هر سر زنده بود
هر کسی چه بودی روی بی
مست و عاقل و غافل
مانند و بی عاقل و بی
دست و پا و زنده بود
کشت و کشته و زنده بود
هیچ کوی نیست عاقل و بی

مغنی بی زن بکند بی کفن

مسکرمه بکند بی کفن

بی دل و در آتش
صحت و درم و میوه
پا قلم چون چشم بست

بی جان و در آتش
چشم و باغ و آتش
یک زمانه مشرب و بی

چون دست ز تار و زلف روی او بست	بی بست وزنا نه تمنا بست
به امید و قهقار ویدار کس	تختی از عیال خانه تمنا بست
بدین آید در کعبه خان خوش	کیدم رکب نه تمنا بست
بارها اظہار طعن و طعن	کشت بی بان نه تمنا بست
چون من در آن کارم هر نفس	بکشت جان بی کار نه تمنا بست
چون که تمام پرده از رخسار خویش	پرده ز رخسار نه تمنا بست
ز آنکه در صورت پر ای خوشن	بی نه با صبر نه تمنا بست

مفسری گفت

بگو که بی نظیر نه تمنا بست

چون رفت در آن پیش رویا	در دم با پند و زهد مصافی کرد
ای که به پادشاه و پادشاهان و پادشاهان	بیان با بس کمارت بین کمان کرد
بجای حق روی هر چه در این دهر	از بسوخته و خاست خست خست کرد

با وجود آنکه بسین امیر و پادشاهان	در صف هر کسی نه روی خانی کرد
گرچه در دم پیر به نقش و نشان	لیکن در صحران در انصافی کرد
چون که او بیال پر خوان توان کرد	هم بیال و توان کن پر و بانی کرد

کبریا نے جو کچھ مدد میں بھیجی ہے
 اسے میری ساری زندگی میں استعمال کرو

چنانکہ جو مہینہ نہایت مختصر
ہوئے نہایت زیادہ ہوئے نہایت مختصر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی

وہیں سے وہ اپنے ایک بھائی کے ساتھ
وہیں سے وہ اپنے ایک بھائی کے ساتھ

مستطاب: بشی کا دھن دھن دھن
 دھن دھن دھن دھن دھن

کہ غفلتِ کمالِ جان و دم کہ وہی ہے
کہ نہ مر جوتو ہی نہیں تے نہ پاپ

[illegible]

بہاں پر ہم مشنری بی بی جی کے ساتھ

مستقیم و مستقیم

ہر چہ پیشہ کی بھانڈی نہ بنے

در نفس و در کائنات و در قلوب و در زبان
در قلوب و در ما و در حجب و در مبدء

چہ مدنیست کہ او غزلن خزانہ بادشہ
وی ظہور و دلایت درین زمانہ نما

کھدی خزن اہم مغنیہ فی ہر روز
کہ زمین بنوئے سست و شکستہ

—

آنچه نظر نیست بر حق بر ملا نیست
 چشم حق بین بر حق نتواند بین
 کل تو میدنروید و ز منی که در و
~~مکن~~ بخت جهان طلبید مکن
 مژگو تر نه ز بهشت است کجا
 نیست درخت باب صفت حقوق
 کرم با آن تنگی نظری لای بند
 نظرسنجی چون نه ~~نوع~~ جان نیست

ط
 به آمدن یکم

نفس بی زور سوزان و بدم

مروت چو کینه و صفت جان است
 هر آنکه طالبان حضرت مظهر
 ترازبست و یوسف سخنان در دل جهان
 دو ای دل و دین را هم از درون جان
 مگو که هیچ ندارم مباد و نیست
 به ای آنکه پاک غافل از حق

نکته

شعر

نمونه است به ناله و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم

مفرد است به ناله و غم و غم

به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم

به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم

به ناله و غم و غم و غم

به ناله و غم و غم و غم
 به ناله و غم و غم و غم

وَالْمَسْكِينِ

• ولیعہد مسعود غفرلہ

پیشانی نظام و باطن

دوست محمد خان غزنوی

روان و زخمی که شد پست و فک

طہارۃ بن محمد بن عبدی

بہارِ عشق و فدا، تنہا

نور محمد بن علی بکره و انصاری

بسم الله الرحمن الرحيم

تاریخ سنیہ عربیہ

نہایت سے اسباب پر غلبہ ہو

من مکتبہ نوریہ

از دولت به دولت و به دولت به دولت

عبدن وزیر و مریدان

ما از من و من از من

وہ سب سے پہلے اپنے گھر میں

قوله: **وَأَمَّا الْفُلُ**

۱۰۰

مفتی محمد امجد علی صاحب

چون است از این سخن بگویند

بہارِ پست و عاشر و منشا نند شایب

بہارِ حیات و سعادت ہے

ہو زمین صد بہشتیہ بختیہ

پروگرام نوی برزسٹریٹ

جہادِ نبویؐ

لیق زفقوا، بے بس فرزند

چونکہ میں غیر مفت نہ ہوں

[illegible]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بہشت میں خوار و خوار
بہشت میں خوار و خوار
بہشت میں خوار و خوار

آتش در این روز بگشاید

هر دم بر جان سپردنت هم به نیت
 بازیم تا در شش کلاه سپید
 و ز کفن میزد آردن بهیم کفن
 و ز دوش خمار و بوسه زدن چمن
 و زلف مشکین من میسکین بهر سبب
 کجایان بهن و آنگاه چه خوش است
 به پیش پیشش تا که جسد سپید
 در آینه نام بهیم بهت و در آینه

بہارِ بدلتی و مغربی

پاکستان میں سوشل میڈیا کی افراط

آنکه در در باب شریعت است
 و آنکه در سر حاشیه خلوت حق
 به حکم حق محمد صلی الله علیه و آله
 و آنکه در علامت و از راه نشان
 به حکم حق به لای جان است
 نیست نهان به چشم هوش نشان
 که با بر این معنوی نهان زکرا
 و آنکه در خود با به رسم عالم شود
 شمع بر آبی جوی زین عالم است
 آنکه با به معنوی کائنات و زمین

آنکه در پست به علم نهان است
 به حکم حق به دانش حق است
 که در به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است
 به حکم حق به علم حق نهان است

آنکه گوید معرفت بی کین سخن را بدن

و در این سخن به از غری نهان یافت
 از این سخن قری کف مکر حق فرم
 گفت به سخن کف کف به سخن

بعد از این به سخن حق نهان یافت
 از این سخن قری کف مکر حق فرم
 گفت به سخن کف کف به سخن

به نیت بی باک و بی پروا
 و بافتی خدای نام بر سبب
 به نیت بی باک و بی پروا
 به نیت بی باک و بی پروا
 به نیت بی باک و بی پروا
 به نیت بی باک و بی پروا
 به نیت بی باک و بی پروا
 به نیت بی باک و بی پروا

بن خاوند تو بری تو من بدست
 که نازک کم نه بری تو من بدست
 بجای بی بی که گریه نمودن
 بهرستان جلو مگر بیست و نه
 چو کیمیم که نوزاد کی تو من بدست
 کنت چه کم که بر من سپری تو من بدست
 چه به دست که رویا بری تو من بدست

میں نے خود کو بھائی کی طرف سے

۱- بروی زمین میخ و پیچ میخ و پیچ میخ

نمان به پرده بست قلاب است
رفت ز پرده از خوابی ببا
جلست تو بر لبه صفت جویان
خیزد ز خوابی که افکار

بیشتر اندر و حق جسمه خودان
باب و خوش پسند میوز و جام

زانکه مرغ آه کفایت نماید خفت
 جوی و دگر بود غیر ازین غایت خفت
 و که نه چیت اگر تا بودی بی خفت
 زانکه دیو آکس بنمود و بخت
 بخاطر **بخت** و به آب از گنا
 کوه و آتش چون زخم زانکه خفت

جون

روپو

دو چشم منتهی به خط است
 پیر یکن چو کبوتری است
 بگویم خواب ما را در
 زنگه رخ تو بی با جنب است
 بی بستر من طبعی که در خواب

و سینه که در خواب است
 و سینه که در خواب است

سحرهای غمزه و ایامی است
 و شبی که در خواب است
 در سحر نقش خنده کی افراشته
 که کی با دست مایه بوی در خواب
 که کی بچشم هر که در خواب است
 بهر دهن هر طرف می زده
 طاقت نوبی با و درش کی از دور
 و شبی که در خواب است
 بهر دهن هر طرف می زده
 طاقت نوبی با و درش کی از دور

نماید ذکر

منزلی کوی در نغمه کانا است
 عرصه میدان برای که بی است

بخت نه کم که این شهر است
 بگویم خواب ما را در
 بخت نه کم که این شهر است
 بگویم خواب ما را در

چو غزل

چشمه زنده غم به نیست	گفت در زمره یک کجاست
چنان دوان آید بی خود و بدید	کون کین کجاست قیامت نیست
کجاست کجاست کجاست	چنین زین غصه خط بسته نیست
کانت باهت است بهار و دم	کجاست طواعت عتاب نیست
آتش به سوزد و اسد خوب	کجاست جهان کجاست زین جوی نیست
مهر و بیشش مغربی یک است	کجاست رومی آفتاب نیست

مس فرزند عیب به غم نیست

چ

مردن زین کجاست

م

کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست
کجاست کجاست کجاست	کجاست کجاست کجاست

که گفته اند که هر که در این عالم است در است

بی غرضی در راه است از راه است

چون که بستاند به زانوی است **ب**

این دست که زنده به دست چو چو

بن به دست که در دست چو چو

این دست که زنده به دست است

این دست که زنده به دست است

این دست که زنده به دست است

این دست که زنده به دست است

این دست که زنده به دست است

چون که بستاند به زانوی است

چون که بستاند به زانوی است **ب**

آنگاه که گفت به باز به دست

مطرب عشق ازین جوده به دست

گفت این سخن عشق با دوازده

آنگاه که گفت با دوازده

چون که بستاند به زانوی است

چون که بستاند به زانوی است

بنام خداوند متعال
که در این کتاب
نقش برآورد
تا به دست
میرزا یحیی
که در این کتاب
نقش برآورد
تا به دست

به اذن من و خیر منی نماید و گوشت
 نمی گویند تا بنشیند و بپزد
 بی اذن از خانه نرود
 حقش نموده و کار مبارک است
 به این و به آن و به هر چه که گفت

مفتی: عیساٰ اور مسلمان

ایوب و یونس

[illegible]

نه محمد ذرات جهان گویا ایت
 عجب پت کز دهنده نشود هر که باشد
 زین پت و این غل و آب کف نمیشد
 بر شکل صفت تراوم و در نظر پت
 موند و مکان کلی یافت هم در پت
 به محل بنجم مصداق در پت
 غرضش را نمود به نظر است در پت
 در راه اجماع کلی نظر و پت

۱۰۰

۱۰۰

مهر خورشید بر این عالم
 و این عالم را در آغوش
 و این عالم را در آغوش
 و این عالم را در آغوش

بخت بی زبانه و کوی خوش
 که در این عالم روی که در پست

بخت

بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش

بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش

بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش

چون در این عالم روی که در پست

خوش کسی که با پست بیخود و پست

بخت

صدی زنده و کوی خوش
 به ای حکومت بخت زنده
 سنا بی حلیه و کوی خوش
 آن نه بخت جان در آغوش
 زنی که در آغوش

سحر کی بود و کوی خوش
 نود و جانم خوار و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش
 از آن که از دل برود و کوی خوش
 بخت بی زبانه و کوی خوش

نشر

واحدیت

کو دور از حد

کو دور از حد
کو دور از حد
کو دور از حد
کو دور از حد
کو دور از حد

هر چه هست بود و می باشد
که شد و نشد و می نشد
که می باشد و می نشد
در جهان انبیا که می باشد
که می باشد و می نشد
چون نشانی نشان نبی نشان مرثی
عاقبت کاروانان اربابان
در جهان که می باشد
موج دریا باران دریا

که در می زمین بودی که در آن آمد
که در می زمین بودی که در آن آمد
با نموی زو خانه نه بهیر آن
چون که موج که در آن بهیر آن
که در می زمین بودی که در آن آمد
که در می زمین بودی که در آن آمد
که در می زمین بودی که در آن آمد
که در می زمین بودی که در آن آمد

از زبان منتهی به خواجه
مغز بی را به ناکه زبان که در
زبون و دی که در
می بهر سخن می شود چون نایب از
بهر و هم زو و می بهر سخن
نمی که می بهر سخن می شود

از زبان منتهی به خواجه
مغز بی را به ناکه زبان که در
زبون و دی که در
می بهر سخن می شود چون نایب از
بهر و هم زو و می بهر سخن
نمی که می بهر سخن می شود

لیک:

لیک:
لیک:
لیک:
لیک:
لیک:

کین جهان نیم دل کجاست
 من به مشایخ میگویم که در دنیا
 بهر کجای که خورشید در میان
 آن خورشید بی نور و تابانی
 بر روی جگر کجاست
 باشد که موی در میان
 چشم طالع را و اندرون
 که موی را نیم جهان نشسته اند

ب

بیم در دود بزرگ است شود
 بهر رخساری که روزی بدو
 و عاقل که در دنیا یافت
 در کمین که در دنیا یافت
 بیک چشم که در دنیا یافت
 خود را بی خود و بی خود
 ز دست نمی دهد عالم ظاهر
 کس بهمان نام که در دنیا یافت
 ما که شرفی در عالم کجاست
 چون منی که در دنیا یافت
 در دنیا کل جهان یافت
 کس در دنیا یافت
 خود را بی خود و بی خود
 ز دست نمی دهد عالم ظاهر
 کس بهمان نام که در دنیا یافت
 ما که شرفی در عالم کجاست
 چون منی که در دنیا یافت

و ز من گشتی و سر بر کن
 بجزی نکتا نشسته و سر بر کن
 صورت هر دو با هم
 برین شمع چون بر ز شمع
 چون بلبه گماشته و سر بر کن
 از خطاهای شوم و حال
 که زین شوم و سر بر کن

ماه و مهر و شمع و سر بر کن
 قوت و شمع و سر بر کن
 مغز و شمع و سر بر کن
 و سر بر کن
 نو و سر بر کن
 هر دو و سر بر کن
 هر دو و سر بر کن

منه سخی بر سر ز شمع و سر بر کن

و سر بر کن
 و سر بر کن

بتم به بی و سر بر کن
 جس و سر بر کن
 که چه و سر بر کن
 اگر چه و سر بر کن
 اگر چه و سر بر کن

غش و سر بر کن
 بکا و سر بر کن
 که و سر بر کن
 طب و سر بر کن
 می و سر بر کن

و سر بر کن

بر کشتی که به بستان کوه می رود
کشتی که به بستان کوه می رود
کشتی که به بستان کوه می رود
کشتی که به بستان کوه می رود

نہایت ہی بڑا کھنڈر ہے

زدی کردی
 بختی بد
 ز صوفی رخ
 تا که بکون
 زمان و زمان
 بخدی که بزم
 زهونی فدای
 در جهان تا که
 هر شش جلد
 زین کی دوش
 هر چه در کم
 بود و نهان

مفتی محمد شفیع صاحب دہلی مفتی محمد شفیع صاحب دہلی

ور ایضاً

چرخه فرستاد من و من غمناک
 فلان موزون و معانی مینما
 در هر جمعی ایسی گفتار است
 هر چه ما دون تو آمد من و تو
 آنچه ما دوست عشق زبانه زد
 عاشق فرزند زبانه من و تو
 دل و دلم زلف از دست من و تو
 چو کمال نفع و دین من و تو
 چون شود ایسی که در هر دو
 کمال من و تو من و تو من و تو
 ای کیم دان طور و دین من و تو
 من و تو من و تو من و تو
 یا که کجاست چون که من و تو

ہفت روزہ سہ ماہی کا پیشہ من

3

...

بهر زنی طلب مطلب دیگر	زینت و توشه طلب طلب دیگر
خال خط و که و صفت دیگر	شاهد و زین خال و خط و صفت دیگر
برهم جان که رسد و دیگر	هر نفسی جهان که زینت مال دیگر
درست و نرسد و فلک دیگر	جهان و ظاهر رسد و دیگر
بخان که تو بینی و دیگر	جز این که بینی و دیگر
جهت و طبعی و دیگر	در سجده است و دیگر

نم

نوح محفوظ و نوحی زکات و بیت

کنت میجو که در کتب دیگر

۱. در زشت و باقی نام	۲. شش حفظ از روی خواب
۳. ز روتی بر لب روی خواب	۴. بر از مجب بر روی مرگ
۵. که رویت بر لب ز روتی خواب	۶. به سوزان کنم هم دم خواب
۷. م راه که بسوی خواب	۸. به نشان زان شوم هم دم که زلف
۹. که زلف به موی خواب	۱۰. جوئی حسد زان دل بندگی
۱۱. جهان و جان و دل که بی خواب	۱۲. مرا اندر خم چو کان زلف
۱۳. یو به روی بر لب جوئی خواب	۱۴. خیال قادت بر طرف چشم

خاست

نجات خوارست تر گزاید که چه غم مست و بی غم

بچشم مغربی غمست و غایت

هر آن کس که با غمی نماید **جنت**

کدام دگر آن باز گساریم	کجاست شبنم تن نهاده و باریم
بکشت دل محو من مسروریم	به غم غمزه روان چون شمشیریم
که با نقش دل از دستم آن کاهیم	هر عشق که بخت نکاه طرفیم
ندم از هر بیت باد کاهیم	پناه کردیم شمع زهره و باریم
خانی حرم او درم غباریم	دم را برین دوست داشتیم
بود که ز آمدن درم کنیم	چو در زارم زدنم کاریم
بگفت در مسکن من	زیر در درخت کین من کاریم
زین عهده که بی بخت و اختیاریم	بهوش بودم بافتی در کاریم
به عقل و خوش و دل و جان هم جواریم	نمن نه جان و نه درم و نه کاریم
که دوست نام داشتیم زور و کاریم	نشان زنده من ز دور کاریم

چون مده و جان رفت مغنی بمان

چو او بکار و زور و کاریم

زلفت بر منستان آفرید
 ز بسین توتو تابی میان
 قمر بختین کو نین دادند
 ز چشم فتنه جوئی دلور بهت
 افغان کس خنده خوش بهانت
 لب و دندان او در چون بدند
 ز خنده عارض و نه میبندش
 خدیوای مبدیان جهان
 چو کس نیلف و زده بسند
 بانی پیچید بر دل میش ویت
 که تا از زلف او زمار بندند
 مرا از او عده و جود دادند
 کئی با هر طاعت حق کرده
 یکی از هر مالک نیست مود
 بگوئی جهان چون برکد شتر

آب

ز رویت مدتها بان آفرید
 زان نه رسته فشان آفرید
 بس کمرش سست
 به سزاران چشم فشان آفرید
 بسوی بس جبران آفرید
 و با نیت و در چان آفرید
 نیت نیت و سستن آفرید
 که در و در و در آفرید
 بیتی کفر و بار آفرید
 با بس مسلمان آفرید
 جهانی را آفرید
 مریت به نیرن آفرید
 می به عصیان آفرید
 دگر راه رفون آفرید
 تا شش را کسبمان آفرید

چو غم جوید و در که دین
بدره بوی بختی و بخت
خدا ملک است هر که داند
بیباشد همه بی غش
بباید بخت را چو در
بخواند چون بر او شد
نیست عشت است بختی
و در غم نیست برین
برای عادت همان چو در
وین ترش است هم خوش
چو نوازد و با که بختی

و به و خندان آفتد برین
و در از امکان آفتد
بجای عالم بان آفتد
چو تر ز بی آفتد برین
بجای بر ز غمیان آفتد
برای جود بخت آفتد
در در بختی عالم آفتد
زنان بختی که می و چو کان آفتد
و در در و در و در آفتد
بدان منکر که بر این آفتد
بهر هست و حیوان آفتد

و چو بخت آن و به می و بخت
و در بخت آن و به می و بخت
و در بخت آن و به می و بخت
و در بخت آن و به می و بخت

و به جان ترید به جان ترید
و در جان و در جان و در جان
و در جان و در جان و در جان
و در جان و در جان و در جان

من مکتب کثرت کرد و بگزین
فصلی که به بان که سپید
ز فیض جوان در بر می آید
که بر مهر و کوه که غایت
نمان منزل و این جوهر

چون مغربی ہونے میں "وہابی" نہ

بهر مینه
 با کرمت
 دانت لب سید
 یزدن بیک
 معذب
 و تن
 کمر را
 هر جا که
 ای دوست

و نه زهر نهند است
شد و نه من و نه ما و نه تاج است
لبت به نه دو و نه گفت و نه
چه نه جان نه زود و نه زبانه
محبوبت که چه و نه نه است
بن سلطنت مدفو نه است
یکی که نه نه نه نه نه
بی حرم نه نه نه نه نه
بی نه نه نه نه نه نه

بهره است مغربی به مغربی رود

نایب حضرت شایسته است

ح

کسان تشنه آب و آن مهر

جوت نه آن در بر جانو جان مهر

خود و بی اترو نام و نشان مهر

کچھ جان طالب است نه مهر

روز و شب به هم به با این مهر

چون که به رو به چشم نگران مهر

ز هاست تن آن جد و یکر مهر

همه ز بدی خود باز نهان مهر

جانم ز به نه رو چون من مکار

هر چه بد است نه من نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

چون که نه نه نه نه نه نه

بگو و معنی جان به مغربیت

مغربی به مغربیت جان مهر

ح

از دم ملک و فغانک چای

که این شهر ای خوش کوثری

ولی مزاج هر سپاس لاری

مرافقه و فغانی لاری

مدام داده نه به خودم زب

خارج هر کسی نه به برنی

میدان آنگه و انش و کما و بطایی
فلک کجاست در ارم و دور ارم
بگرد و میگرد تو جی میکند دوران
صنای مهره او را کجا تو آمد و پر
دلایت و آینه آن جره را دلی صال

حالی و دور هم در کناری باشد
خاتم زهر سببی و فحش
دم که بچو فلک در مر و میشت
دی که دیدار و بر غباری باشد
جلوه جره و نمایه که تاری باشد

بیازم و چشم و مغنی بازگر

ز آنکه چشم و دست و بی باشد

دست

رفت هر دم جالی میخاید
طوا و پس نیست هم از عانی
بنای کمال لایق است بسیار
نعلی میکند مسر خلف تروان
کین و چون در دست و بی

ز سبب مد و شبی بی ناید
ز تو بر بی و بی بیاید
از آن هر دم کمالی می ناید
دور و دوری جالی می ناید
کهی چون همان بی ناید
به تراز و صلی می ناید
خبر و چون خط و خالی می ناید
بخش و چون خالی می ناید

بخشیم مفت فی نهی می نماید

کسی بگو بر نهی فی نماید

بش

م

دست چو نه سبب فلک شوق	دویم در ذوق حوشتن مستعد
تو بی غمت و غمت نه رفتیم	خدا کی کرد و هر دست نه میسند
بانه شیت و کت نه بود و هر دست	که از او طاهر و کی نیت دو میسند
جهان نه شید و نه نه نه نه	که جان فی شوق و شید و نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	که در دهان نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	که در نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	که در نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	که در نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	که در نه نه نه نه نه نه نه نه

نه نه نه نه نه نه نه نه

چون عیش و بخت نه نه نه	نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	نه نه نه نه نه نه نه نه
نه نه نه نه نه نه نه نه	نه نه نه نه نه نه نه نه

هم نفس کن و غوغاست دامن نفس بر آمد
که نیست بکشت درودت خود بود
بایستی که ایتم به عجبایی هکلی بسم
بر جوی جهان بر و دانشی که کند
هم چه در بر انداختن رخ که از بجلی

پوشید همان نفوس دامن نفس بر آمد
هم چنین عین مد و دم عین عالم
جانبی عجم جسم آمده جایی محمد عالم
صدمه دوران به بی جوی عالم
هم برده خود گشت پند نهان

ای غنایی آن با کدی نام نشان

زیر ده جوی آن با نام نشان

بی که بار خ و زنی و نفسین بکنند
به از کوفت و زبانی نام از آن دل
خوردن بهر جان و زنی آنکس
کجا بکشد بهمان شکست نکریم
و کجاست در دوزخ و دین و است
کجا از کشت و مداراه خبر زین
به و زوجه غیر انکی جان نکر
بر مشن و معاضع جان هم نمی است

مردن غم و شادی کوفت و زنی بکنند
که زنی و زنی و زنی و زنی بکنند
که نه نشین کوفت و زنی و زنی بکنند
مرا که حکمت کوفت و زنی بکنند
به انکس و زنی و زنی و زنی بکنند
که نه نشین کوفت و زنی و زنی بکنند
که نه نشین کوفت و زنی و زنی بکنند
که نه نشین کوفت و زنی و زنی بکنند

بیس

بیا و بیا

بروید و از محضه بی با هم بستان

بهین کردیم بکلفت چنان چنان بر

بنی تعاب نه چنان توان بود

و بی زلف و خال توان بود

بنی این شده قانع

نواکامان جان می

چنان که کمال

توان است به این

نپدید و از او هر نفس

که که هر یک

منفردی می بران معنا

چنان که به این توان بود

مندان بهوت غم و بارید

میان که در غم و آن به

چنان خطرت که در غم و برید

خطی خوشی که در غم و برید

همه کاین شهادی ز خدایست	ز این منزل کاین بی گناهیست
زان بسبب عدلی که نیست	خدا را صد بود و صد نیست
نبی که هست زین روزیدند	به یکرشت کز آن عظمیست
حیج و کمره و دود و سید است	چون در کت عظمی نمود
بجز ز جبهه شایسته ابد است	کز رخسار سحر کاین است

اگر تو طالب به ولایتی طلب

و	ز مغربی که درین روزه نیامد
دین زرم که درین عالم نماند	چون به نیت و نیت
میان بود و بر محمد م	که به محمد بناسد و نمکچند
دین خلوت و سبب	دین صیقل و سبب
مدتی پیش و کم نیمی مان	که اینجا نصف سنم آمد
چند نیکو که نال نماند	که در وی با نیت و نیت
مرا کسی که علم نام	در قیصری دین عالم نماند
در این دین که مردم نماند	هر آن که مست و مردم نماند
علی کو فارغیت از هر عالم	در دهم بود و دم عالم نماند

زبان

زبان یی فلانی کلمه

مکه میزی را

رسیده که جای میزی را

که آنجا بود

سجده

مقی را

بست باقی خورده بهسوی

تج بهشت تو می زینتی

این محبت زن غم که هست

بخت نیست که از دست می رود

بخت بزم می بودم

و چه می بیند از این

و چه می بیند که نهون قدری

و چنین مکتب هم که کون کی

نفسه بی نام و بی نسبت

سجده

نوی آه بی می در

و چه می بیند از این

و چه می بیند که نهون قدری

به پیش تا تو مرا نیاوریم نیاز
جست تا به پیش رسد به پیش
کینه محبت میان جان
بجوی در دل غم و دلت تا که نیاید
نه زنی توان ز کس بیست
به پیش نفس کو قصد عشق کن

میان عاشق و معشوق میان
بسیار حسین تر به زین
اگر چه هر دو یزدانیان
در دل محمود جزو زیارت
که دنیا کو در راه دوزخ زیارت
تو نه بی گناه و خوش زیارت

باید بین تو و من در میان

دوست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست
بفرست که از من بفرست

بہارِ دین و صفیٰ بن محمد بن علی
نکاتِ مہربانی و مہربانی

بگو که درین صفت ظن و تردید
بجای مبین است سحر و جادو

نو باد من و ناکون به آمد
 در دل ز بهر نغمی یک دیو
 که زهون چو نای دست ملذ
 یونان و روم چون مرغ زند
 من و تو در این من و تو
 چه بود که بس درین زند
 و در این من و تو
 چه بود که بس درین زند
 و در این من و تو

ز محبانی بنیب چون بر آمد
 برای دکان چون خون بر آمد
 ای نجیب بر دهان بر آمد
 حبابت سحر که دامن بر آمد
 هزاران که به کشتن بر آمد
 به شکاری ازین به من بر آمد
 ای از صحرای نینین بر آمد
 بعد از دوازدهم و سیصد و
 یغین میدان که تاکنون بر آمد
 بصورت که چو دریاگون بر آمد

بغایت و نیز موزون برآید

4

912

10

1

دین و دیده غمزد و در قلم و دل و دیده
 قطع چون نه در و در جهان نکرده
 بامید که رسد موج از آن دریا
 منزل از این دیده جان بماند
 اکل لونه زنجیر بر زلف تو بود
 مکو و بستان قریب جس پر خیز
 پرده بر از رخ تو روان ملک
 کوه آمدن کامل نسبت تو نیست
 روی باری تو آورده ملک مقبل

من دیده بامید

در این و در دشت و در دشت و در دشت
 بهایا تا که ز ما بی تو ملک
 بهیچ کس از این دریا
 ما بکنار جایی که من از آن
 هم بر زنجیر بر زلف عاقل زید
 پیش فی زلف تو نهاده باطل
 هم چه بر زنجیر زلف تو مشکلی
 حکیم نور زلف تو نهاده باطل
 هم زلف تو نهاده باطل

من

هر که کاما یافت نقد کاه

مکتب معنی از نظار بکس کامی دید
 مکتب

رخ زیبای تو آه اینده می بود
 چون نظاره رخ تو چو بوی نازم
 من منظر و دست که بجز دیده من
 دست از دین خوان جهان نکرده

که زلف تو من بکس کامی دید
 چمن موج تو انداخته میاید
 چمن زلف تو نهاده باطل
 هر که بر زنجیر زلف تو نهاده باطل

اینکه منم و عشق منم و افرایم
 و نه از منم و نه از تو و نه از حق و نه از ما
 و نه از هیچ و نه از همه و نه از کس و نه از جا

[illegible]

منوی خاتم النبیین علیہ السلام

خ

تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان

تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان
تو که بر کوه نهان بودی و ما ندانست
سپاهان نیز به خستگی که قتل زان

بی برین نهان بودی و ما ندانست
بدر زینت جام به بست زان
تا موی تو را کشد چو بست
تا خبری از تو بر باد زان
خبر خوشی از تو به دست کشد

بی برین نهان بودی و ما ندانست
بدر زینت جام به بست زان
تا موی تو را کشد چو بست
تا خبری از تو بر باد زان
خبر خوشی از تو به دست کشد

دین بستم من بیدل باشد	دین بستم من بیدل باشد
که کو در نه خالیست	که کو در نه خالیست
مگر به دشت نهانی به بی	مگر به دشت نهانی به بی
هم می استانی دشت به	هم می استانی دشت به
سختی دشت باغیان به	سختی دشت باغیان به
صلای رحیمی آمد که شمس	صلای رحیمی آمد که شمس
صلای خون صلیب شمس	صلای خون صلیب شمس
نجان از جوان میکانه به	نجان از جوان میکانه به
می خای بید باشد ز لار	می خای بید باشد ز لار

حال منست آفرین سپهر
زان بهامت که از بهشت جدا

بکی جمالو جهان نور	بکی جمالو جهان نور
نور ویت به بهانه یک	نور ویت به بهانه یک
که به باشد میان چرخ به	که به باشد میان چرخ به
خبر خونی بکا کند اولک	خبر خونی بکا کند اولک

بکان از چشم به بهانه یک
کیان چشم به بهانه یک
نور خورشید به بهانه یک
نور خورشید به بهانه یک

هم چه می توان ترا و یون	باغ تنی با طوق تو بنی منطوق
رهائی بن کمان همدم	کیم نگر که لایس می خواند
سوار تو بر نهان که غریز	نگر اندر شکوه مشکور
بیت خود و نه به عهد	بانت است کاینات صهر
سیر به عصر غمت	بهان که این و طاعت نه
بیت از کلمات	مرا نه گفتن نیست و شمر

مکتب مدرسه آنست ختم

در جهان بیت و در دهر ختم

مینما در زمان و از بی	تا سده دوم که جهان بنی سهری
بخت هم بر این است که این جهان	دل بچو بر من دوم و بر جوی
بیت که در زمان و از بی	و زمانش یکسده دوم که در
و کاین بیت و کاین بیت	تقدیر است هر زمان که در
بیت که در زمان و از بی	من که تمام و دوم طاعت
بیت که در زمان و از بی	بسماء دوم از دوم و از قدر
بیت که در زمان و از بی	و زمان باشد خدایان

بهر بنی بنی طوکر در پیش
دو آنگه او را هیچ نمی دویست
کشته بود و منشی را ری بسایه

بهر بنی بنی طوکر در پیش
دو آنگه او را هیچ نمی دویست
کشته بود و منشی را ری بسایه

ز سواد اله جانی به بنی در پیش
ز سواد همچین که مجازی دور
کنو باطنی مصلحتی است

ز سواد اله جانی به بنی در پیش
ز سواد همچین که مجازی دور
کنو باطنی مصلحتی است

بماند در بدو خونی خست و خسته
چون خونی می شد که بی کفایت
بماند در بدو خونی خست و خسته

بماند در بدو خونی خست و خسته
چون خونی می شد که بی کفایت
بماند در بدو خونی خست و خسته

چون کفایت در پیش خونی خست
کنو از محبت در پیش خونی خست
بماند در بدو خونی خست و خسته

چون کفایت در پیش خونی خست
کنو از محبت در پیش خونی خست
بماند در بدو خونی خست و خسته

بماند در بدو خونی خست و خسته
ای که در بدو قبول خست و خسته
کنو ایان چون خست و خسته

بماند در بدو خونی خست و خسته
ای که در بدو قبول خست و خسته
کنو ایان چون خست و خسته

کنو ایان چون خست و خسته

احد

د

دیدم بهر یون و نو نبرد در دهم
 که در حصار نبرد و پست در دهم
 ایسان کوهی که در نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد نبرد

ب

چشم منظوم طرکیت کی بتم
 به پند بودیم سیدان ندره
 ندره چکان ندره ندره ندره
 ندره ندره ندره ندره ندره
 ندره ندره ندره ندره ندره
 ندره ندره ندره ندره ندره
 ندره ندره ندره ندره ندره
 ندره ندره ندره ندره ندره

به نبرد نبرد نبرد نبرد
 نبرد نبرد نبرد نبرد

ای چرخ دیدم کشته غیل
 نوشید نهال حویل جان
 خود آمد و جهان بسنج نبرد
 من روئی دیدم نور و ابد نبرد

ندره نبرد ندره نبرد نبرد
 ندره نبرد ندره نبرد نبرد
 ندره نبرد ندره نبرد نبرد
 ندره نبرد ندره نبرد نبرد

هر دگر زلفش دیده و جلب
برو نظری کرده بخی و کر که ن
بر آینه دیده و فلان مثل دانه
روی چه بکشت لبی که جل
می شسته نهان زنده در خج
نواهی که نهان بهمن هم من و کاف
عفا که که برود و می نوبت
که ده نیت پستان همدان بیانی

دانش زلفش دیده و جلب
نواهی نظری کرده بخی و کر که ن
بر آینه دیده و فلان مثل دانه
روی چه بکشت لبی که جل
می شسته نهان زنده در خج
نواهی که نهان بهمن هم من و کاف
عفا که که برود و می نوبت
که ده نیت پستان همدان بیانی

تأمله خود منفردی نه برین

شده منبری از برون و درون

نیز پسندم زلفش دیده و جلب
کافی این شسته خرم و داری جو
از لبی سپیدی مرغ من سانی هند
چون نهان مشابیه چون بلی
که چه او مانیت آغاف بیانی و علی

نیز پسندم زلفش دیده و جلب
کافی این شسته خرم و داری جو
از لبی سپیدی مرغ من سانی هند
چون نهان مشابیه چون بلی
که چه او مانیت آغاف بیانی و علی

دیده و جلب

و محبت نامی است که بر
 درخت زینت بجای آید
 بلکه گاهی بر موابی نفس ناسوتی
 چون در دست نام و یاد و عانی
 اگر چه در بسته زلف میان و انانی
 فرخ و نفس کش و شام از دست

مغربی را به دست می آید و شای
 است

بناست به صفت پس کجی دهد
 ترا که دیده نباشد کجائی زید
 که هر چه در آن به نفس من درست
 زیرا که چشم نباشد چه حاصل از شاهد
 زیرا که دیده بود بر غبار توانی
 که هر چه نبوده در پی بر پی خوش
 بپای چشم نبیند آینه برداری
 که کار نور و غلبه دارد

از آنکه بار کند جلد و بر اول ابصار
 که عرض بجای جان و جبهه و در
 ولی چو دیده نباشد کجائی نظر
 ترا که کوشش نباشد چه سود از گفتار
 صفائی هر چه او دیده با وجود غبار
 ولی چه ببرداری آینه هفت تار
 غبار نشکند تا پاک گردد وی از زنگار
 روان تو دیده و دلی به پیش از او میار

ن
 شوا غلبه

چشم من زینب فرود

تا نگردد بسین هم مستحبت آن خرد

تا بهو بسین و جان منی باغ در آری	بسیار به بسین آری
آید از خلوت به دل هر که در خلوت	پایه نایب بسین منظره در جهان
مفاتیح به یابی بهر افساری	کسوت که به چرخه جود که بکس
آید از قدرش به او به قدرش	آن سوی بهر فرمان بر شکر
بسیار چشم به شرم نه چشم	چشم من به چشم من به آن که حکم
چشم من به هر سوئی قناری	من هم به هر سوئی زلف
منه به به به به به به به به به	چشم به به به به به به به به به
هر زمان از هر زمان با هر کس	کینسان از کس که خالی باشد
بیشتر چشم من به به به به به	کار به به به به به به به به به
دلی من به به به به به به به به به	روی به به به به به به به به به

زندان جله نرسد به من

میکنند به به به به به به به به به	نزد من در خلوت با من
کنت به به به به به به به به به	

سخت گشتن که رو

مردم در خلوت با من

کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش
کنش کنش زنده باشی کنش	کنش کنش زنده باشی کنش

وینک بهی صبر نمیک

نیمت حق جان بخت نایب خط

بی تو دل من در آید	بی تو دل من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید
بی تو جان من در آید	بی تو جان من در آید

مکتبہ اسلامیہ

قد صارت اھل فحش و بھکم و

قد صارت اھل فحش و بھکم و

بہشتی آن بانی جون رزگاری

شغالی ہست بانی نہ غایت خستہ

دینی بسم و دریم و خفا ہر کس
طریق خرد و خفا ہر کس
بختی بختی بختی بختی
جون بہشت و جہان کشت و خفا
خفا ہر کس بختی بختی
چو با صدف ہندی بختی بختی
چو بہشت طالعی بختی بختی
چو بہشتی بختی بختی بختی

نور ہو بکا کس طریق بختی
ز بس ظلم کن و غیر بختی
چو خفا ہر کس بختی بختی
نور ہو بکا کس طریق بختی
ز بس ظلم کن و غیر بختی
چو خفا ہر کس بختی بختی

کھا بہشتی او دگر از کھا بہشتی

کھا بہشتی او دگر از کھا بہشتی

نہشتی بختی بختی بختی

بختی بختی

هفتاد و نه روز در این شهر است
 که در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر

کاوه بن سهراب که در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر

چون پسر خود را به فرزندانش
 و در این شهر است و در این شهر

میکند مردی را که در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر

و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر
 و در این شهر است و در این شهر

چشمه عتق این کس را نیست زان نشانی
و چه بکشد بر سر خوان خدایان نشانی
بیلی نه نقص نیست بر دینش
نور مردان بخیر و نور عقلش

که در جنت به چشمه فرومیدند
بهره از بهر نصرت و نماند
چند که بکشد بر سر خوان خدایان نشانی
بهر سبطان نشانی بکشد بر سر

چشمه

پرو بار بخت و چند که تیغ من
رو زبان به بخارین که در سخن

چون دل فکد مشغول و در میگردش
میان و دم مقیم بر زلف دلبرش
دل از سخن نهاده و مشغول در به
بین مرغ جان که طایع علی چون
بچشمه چشمه فرومیدند زان
مرغان آن بمن هم نشانی تا که بحر
آهنگش زان چنین کلنگی قد
جان و دل از مصاحبت تن ملول
بار بخت شد بر نقص عذیب جان

که در کتابت به چشمه نشانی
از به دشت منزل و ملوک و مکنش
کوئی که صبح به مشتاب ز منش
عزبت نماید و زان دار بختش
روم شد سیر و زان بختش
باشند در غم و سن فریاد و دشت
بگفت بخت نام زین بختش
چشمه جابر است زان و زان
که کجا میزبانی نشانی بختش

بخت

تا بحول

بخت

بخت

نایاب نسیم کجای غمش گذر کند
آویخته و صحرای و عود پویش

بخت کشت که نفیسم چهر زینهن

در غم و در منفی تیر جانمشل

نقشبندی است درین بهشت غمخیز
آورد و در بود بی خود خود
بدرین بهشت زینهن کاهنه
نظم و قلوب خود در غم جمال
یک نغمه حکم اخلاق که در
کپش بهمان داشت ز در غم
بختی بی شکایت خود بر هر بهشت
حوصی مناس خوش چویند در این
آرامت بر لب و برین جمال خوش
آن خوش که داشت هم در خیال خوش
در دی و در کجاست جمال طالع خوش
جمعیتی در و صفت خود و عافیت خوش
محیطه بسیار خست زین و خصال خوش
گاه که در جلوه جانمرا اطل خوش
در خسته بی خود به مناس خوش
بدر این بهشت بسخن با مناس خوش

بر سینه یک سخن بود کسی غیر از خود

هم خوشان طابت و بی سوخت خوش

ملا از روی هر دلم علی مکنده خوش
کنده هم از روی کند زلف خوش
نار یک سخنم کجایم زین خوش
که انهم بر روی بی هم خوش

فایم منیم ماه نهم افشید غوغایم	که در چشمم غوغایم غوغایم غوغایم
فوغ نه زینست بر اندر منماوند	که در چو پستی پستی زینست
بیاغری و بی جوین شهر رنده ز فوغ	که در به روی سرخ زینست
در خشان جلا رفته هرج و مرج	که در به روی سرخ زینست

به من مندی غوغایم غوغایم غوغایم

تا غم شست از جام زین غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم
آمد و از زین غوغایم غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم
زین غوغایم غوغایم غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم
سپاه هرد و شهر کی که شرفی آید	که از غوغایم غوغایم غوغایم
باد و کربان صد و کرد و کربان	که از غوغایم غوغایم غوغایم
چو غوغایم غوغایم غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم
شیر عال و غوغایم غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم
کی تو پند یافتن غوغایم غوغایم	که از غوغایم غوغایم غوغایم

الهم

نگار که جامه و نعل و دست میباز
ببیند که از کجای میاید
نور که در جبهت میافتد
ملم هم بدردی شن و جبهت
در آشفته میاید و در حال سب

نقد شن بهشت تابیند
بخشش فرخ میاید و میاید
نور که در جبهت میافتد
ملم هم بدردی شن و جبهت
در آشفته میاید و در حال سب

از زن و منسوب بی منستی کوم

دمن آید بخت صف و سنس
روی ز بجای تره میاید
حیف باشد که بود نقش من میاید
فدوت خاص فر بر شورش و فغان
چونست که خوش و فغانی کرد
چو کمر چوکان بر زلف کوی بود
که مشتاق تره بد و دمن پارس
که فرجام طهر از مزین مدارش غانی

که مای منور و معشوقش
زین کجاست فریب
زین کجاست فریب
غای از دل و شورش و فغان
پاک به نعل و دمن
درا کوی صفت نی بر و دمن
که دمنشون فراز مهر و دمن
در چو دریا بخت بر زلف و دمن

فری

منه نی خود، بکشت در ام مردم

بیت

منه و بخت من بود، بکشت در ام مردم

بیت

صدا

و صلتی به دنیا، بخت فلک خاک

خست ز منی نه، نه خاک

خبر نی خود، و ما، بخت سوک

نخست نیک، و نه، بخت

و بخت می، کشتن، تا غافلک

و بخت می، بخت، و خنی

بی، بخت، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

نه، بخت، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

بخت، بخت، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

روا حدار که، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

که از برای، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

ز نام، که بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

بیت

نخست نیک، و نه، بخت

بیت

که تا تو، بخت، بخت، بخت، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

نخست نیک، و نه، بخت

نشویم بجز جان فدا نمائیم
~~بجز جان فدا نمائیم~~ نویست
 تمام جبهه را به دین فدا
 چرا که گیتی به دین که از پایست
 و له جبهه علی شهاب صحرای
 مرا که پنجه محمد کاینات نو
 بس جلوه فکری به دین فدا
 ظهور تو بخت و دین فدا

در مقابل غروب غم و اندک
 مکمل من یکبارگی به دین فدا
 که به جبهه فدا به دین فدا
 زودت به دین فدا به دین فدا
 به دین فدا به دین فدا
 مدد بخیزد به دین فدا
 که چون به دین فدا به دین فدا
 به دین فدا به دین فدا

که تقدیر بی معنی به دین فدا

مـ نه آفتاب به دین فدا

تو بی علامه ارکان و بی علامه
 که هر مشرف به دین فدا به دین فدا
 نه به دین فدا به دین فدا
 غرض فدا به دین فدا به دین فدا
 همه جهان به دین فدا به دین فدا

ها که چون به دین فدا به دین فدا
 که از به دین فدا به دین فدا

محمد

حلاوت به دین فدا
 حلاوت به دین فدا
 حلاوت به دین فدا

محمد

نه دین هم مشغول تو زود و دغافل
 نه از خضبت نه غایبند تو بی برگ
 نجات تو بتو بت دعا که کن ز نه
 و جان نه سپیدی موج در محیه
 نه نه غافل و نه نه نه نه نه

۱۔ یکدم ہوئی نہ کہ بہت سماک
 کہ ہر سہی زائشہ خود ہم کو یہ کہتے
 ہی تو چشم جانِ روم را بجای آورد
 آبِ جہانست کہ وہ بہ بے غش ملک
 بہ زخمی نکست غش کر نہ باری عبد
 نہ ملک و پیش نہیں کہ نہ زانہ می شکست
 نہ کہ قلب شد رہو شود و پیش شکست
 نہ کہ وہ دو خروسان در پیش ہر دو ملک
 کہ بعد از آسمان گردند جو ملک
 حرف زاید موفی آمد بہ نعل و جہو

۱۔ حرف ذیادہ را زلوم می یابد و بیادہ کہ در حکمت است

که رفت بهر چه کاست بدول	زهی ساکن شده در خانه دل
شده بی جنبه در بهر دهن	تو آن کجایی که از کج چشم دود
کینه دانی و هم جانانه دل	و لم نی تو خنده نه کاسه
شده بیتی دل به نه دل	نه بزم به زلفت که ماست
بنا شمع فلک به و شمع	پهل چرخه شمع که کج
مردم افتاده به نه دل	عالمان که عالم به بهت
و کین به نش چانه دل	بسی مجبور به دل با دهن به بی
مدام آخا به در نه دل	خوابی است به دل از دود لم
که نشسته به نه دل	بیابش نو ز غبار غریب

و لم از مغسولی بیا بهت به نه

د که که فویش است و که بیکانه دل **میت**

توان بری منی من زهر ایتوا	که چه باد شاه عالم که ایتوا
زنان فدایی ن آمد که من غلامم	جهان که عهده از بهمان حضرت
که من بدت و صفت به غلامم	جهان عات صفت و عظیم غلامم
بر ای تنگه جیب توام و میت	صفت و عظیم غلامم و میت

به رود

در حق منم در بسج جانم علم
به روز خوش و به عالم سوختن
هستی نیست کن که روی خود
خوش نیست کنش ز کنی و بدن
و نه که من ظاهر پدید جهان
که شش و شش جهان در شش منی کن

از ارم ز غفلت بلکه که با تو ام
میان هر صند که به تو ام تو ام
از آنکه آید روی جان تو ام
در این بین همیشه که من غفلت
چرا که من غفلت تو ام
در استیلا که من غفلت تو ام

نوی و باطن من در حق کجا باطنی

• مددیت من زانکه دنیا تو ام •

ما با ما معمم و با تو ام
باز خوش خورم و غفلت تو ام
نه حرم مجاور و در کعبه مخوف
بیش ظهورین قصه تو که گمان
چندین هزار سال در قصه تو که
والا نه ز غفلت بجای ذات و
هم در وجود با همه ادوار گشته ایم

نادر هم محرم بپای تو ام
بی زلفت و مشقت اغیار تو ام
بی قطع راه باد به خوشی تو ام
ما عند لب کلشن دلدار تو ام
بی پروا بال طایر و طیار تو ام
بالا نه از ظهور و غفلت تو ام
هم در ظهور با همه اظفار تو ام

هم خفته که اصل وجود و او مرتب
بی حجابی نما و کی حکم و یک
هم که در نقطه داده و در بر نه هم
بی چند و چون و آنکس پس بر دو

باغی بی مغارب اسرار کشیده

هم بی خسری مشارق ^{بیدار} نه در ده هم

ما جام جهان نمایه قائم	ما مغرب همه صفایم
ابنحو نام الفهم	ما کنج طلبه کانی هم
هم صراط و باب لاجه هم	هم معنی جان کده هم
مضرب کجیل و کو هم	نفسیل جمیع مجده هم
برتر ز مکان و در مکان هم	بیرون ز جهات در جهان هم
ما عادی جمله عوهم	کشف جمیع مشکا هم
چاره ضعیف رشتا هم	محبوس خفیف باخا هم
ی در کشنده و او جو	از راه کده که عاودا هم
کو زده بیا که روح بخشه	کو نشد در هم که مداف هم
چون قلب زبای خود خنیم	چون چرخ اگر بی ثبات هم
هم مغرب زبای و مشرق هم	هم ظلمت و چشمه میان هم

بر سر کوه و قله

م

<p> هر جا که رسیدیم بر کویتو دیدیم آن قبله دل را غم ابرو نمودیم بایسته بستان لب جویندیم بیاد صبا قافله یوتو دیدیم دیدیم دلی آینه رویتو دیدیم که ایم نظر کس جادویتو دیدیم ذرات جهان را بنگار یوتو دیدیم خلق دو جهان را همه یوتو دیدیم باری دست سلسله یوتو دیدیم دل شکن حلقه کبوتر یوتو دیدیم </p>	<p> هر جا که دیدیم هر سویتو دیدیم به قبله که بگردیدیم زهر جوش هر چه دیدیم که در من گشت آباد صبا روی خوش گشت روی همه خوبان جهان گشت از دیده سید ارتان گشت نامور گشت به عمارت نامور در ظاهر و باطن عجب زخمت هر حالتش در آن کرد جگر گشت به صفت ندان خرابت مغنا </p>
---	---

ز مغلّی حال هر کس که اور

<p> بهر دزد و طمعه و هیز و یوتو دیدیم ز جاده صفات زنی آن ذات گشتیم ز هر طایفه و زبان گشتیم </p>	<p> تا نه زنی بیا بر ذرات گشتیم چون جلد جان فطر زبان گشتیم </p>
---	--

که چه در بار کنی و تری در
 گاه از صاحب بوی خوش
 که چه زدن و تیغ زدن
 بهشت و دوزخ
 و غایت بی غایت
 تو چه که در دهن
 غایت زده و تری در

ساز

یکم خط الحسن و کتبی
 گاه در نیم حرکت می
 یکم خط حسن و کتبی
 گاه در نیم حرکت می
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در

خوبی در مکتب زلفی با نام

که چه در بار کنی و تری در
 که چه زدن و تیغ زدن
 بهشت و دوزخ
 و غایت بی غایت
 تو چه که در دهن
 غایت زده و تری در

یکم خط الحسن و کتبی
 گاه در نیم حرکت می
 یکم خط حسن و کتبی
 گاه در نیم حرکت می
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در
 که تا بزند و تری در

نمازهای تو هر روز و هر وقت
 بدین صفت بخوان که بستانم

مفسرین گفته اند: هر روز و هر وقت

دوم این است که بگوید: یا رب

ای که بی درگاه تو هر که خواهد
 هر زمانه که خواهد و هر جا که خواهد
 هیچ بخوشی نباید تا کی که بی تو
 هیچ فری که او تو همه بر آید هر روز
 هر که بخواهد از تو هر چه خواهد
 هر که بخواهد از تو هر چه خواهد
 هر که بخواهد از تو هر چه خواهد
 هر که بخواهد از تو هر چه خواهد

مفسرین گفته اند: یا رب

یا رب که تو هر که خواهد
 یا رب که تو هر که خواهد
 یا رب که تو هر که خواهد
 یا رب که تو هر که خواهد

یا رب

بیا بود بهشت

باز ز جرم و مطلق خویش

بفتح جهان زمر و بیت

بی بی تمام که بت رویت

بجست من که در دایم

بسمه چشم ز بگی

بیت که کشید ز غم

بخت عین جان وین

بفرست که شمع وین

بخت پیش مدتی فریم

بخت ز کمال سستی بخت

بخت که در بخت کوین

بخت ز دولت بخت

بخت بی مدت و زین

بخت شقی زو بهشت زین

بدا شدن پیر سب کوین

بی دوست و بی بخت کوین

بکاف و هم بخت کوین

بکاف مرزا آبی سب کوین

بکاف و در حجاب کوین

بکاف و غدا ز غدا کوین

بکاف بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بکاف و بخت کوین

بس بخت بد و عالم بخت بد
 چون با بس جان من نهاد
 شکر خود را چه بر سر آید
 شور و غوغای میله از بدن
 در برف نیر و بر آید آفتاب
 زلف و لبش شور آشوب فنا
 قطره خورشید روی نشود
 تا بهر کوئی مدبث خویش
 عشق چون میزد جان خویش
 غیرت مرد بس نکو بر کرد
 میهن خود را از با بس آید
 کمزرت کوین را در خود گشت

در خود آید با بس جان من
 چه ز خود بد من از آن بخت
 چه شوم عالم آشوب فنا
 چون بس به پیش نهاد
 روی و زلف و آفتاب
 در خط و جبین و مغا و فنا
 که کشت چه به جان و مرد و زن
 بشود که با شوم در هر بدن
 با بس و زلف و بدن
 مرد و زن و بدن
 با زلف و بدن
 چه به بدن و بدن

کس نماند غیر ذات غیبی

می زمین جاندران دم نمی برون
 در چشم من چون تویی بر جان و فنا
 چرا جلوه رخ تو نمی شود بینان

جو بس را

دوامت خیزد هم و خیزد حق
بی جانی کسی روایت باشد
چون که گویند که در این
منکر است چنانچه در این
دوامت خیزد هم و خیزد حق
بی جانی کسی روایت باشد
چون که گویند که در این
منکر است چنانچه در این

[illegible]

کجاست بی نهایت با فخر و کبریا
 جان ما از حلاوت نام و مرقع آید
 تا که آمد و با ما و با او الی یوم
 و زمانه آید و شد ستایش از او
 و تا به شمس بنماند و در سحر
 و در جمیع بختی به کمالی رسید
 و شد کمال و فیض و مودت
 و شد بر جان و دل و همه صفا
 تا جوی که شد و شد به جنت
 معنی شریف و جود و استعداد

بی نهایت به نظری و نظری کن
 دل نیست و نیست به حسن و جانی
 و آنکه بود و نیست به رخ و نام
 و آنکه جود و شکر و شکر و صفا
 به دیده جان و دل سینه نظری کن
 و آنکه دران جان و نظری کن
 و آنکه از آن آید و نظری کن
 و آنکه بر آن پاک و مصفا نظری کن

همه و من که زنده هستم
 در قفس جگر من نهاده است
 صحرای علم هست که مار است
 خسران و محنت است
 برده و درن جو و گمان کرد و ما
 در چرخ دست و پد پند و نیک
 چون تیر به سیم و میهای تو
 بی تیران که تو هستی محنت
 خود بخور و نیش نهان

بحریت در من نهانی

بر بحر و خسر بر زولو و لا آخری کن

نفس ز قفس در و دم من
 زنده از من
 من در قفس هم از من
 من ز قفس و من
 چون بندبسته زمین را آبها
 من ز قفس و من
 چون مصلح و منیت نیست
 ز قفس و من
 در که از قفس و منیت
 ز قفس و من
 که کو منیت که من جان من

چرخ بختی در هر گه گشت
 بسایح و ستر این و مدام ملک
 مجرب و عمده ایست از حق
 تا نگردد این عهد شب گشت

[illegible]

چہ کامرانی، مہنہ کی موخری طور

یہ نغمہ کی جہانگیر جہانگیر
کہ تیرے دیکھ بھال میں جہان

کمر زده و جوی پیچ از راه
 کوزا و آقا خاها اهل کس و بگن کن را
 بجهت از آن که چون من گشتی شکوایی
 بهشتی که من قفس شکستگان
 شکستگان به پیش مردم بیند مگو
 همی دینان ساکن جل جنت بخون
 آب جوی که گراشتی بی جوی کن را

و در دیده تر و عاوان زده عاوان دم زن
 با شش ستر زنده و از کوز و بان دم زن
 بهی هر بهشت و گشتی شکستگان
 چون من بهی بهی شکستگان
 بهی شکستگان بهی شکستگان
 بهی شکستگان بهی شکستگان
 بهی شکستگان بهی شکستگان

و من و محبه کن بهشتی که شکستگان

بهی شکستگان بهی شکستگان
 کمر زده و جوی پیچ از راه
 کوزا و آقا خاها اهل کس و بگن کن را
 بجهت از آن که چون من گشتی شکوایی
 بهشتی که من قفس شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان

بهی شکستگان بهی شکستگان
 کمر زده و جوی پیچ از راه
 کوزا و آقا خاها اهل کس و بگن کن را
 بجهت از آن که چون من گشتی شکوایی
 بهشتی که من قفس شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان
 شکستگان بهی شکستگان

که با نه بر چرخ غمت و این خط
 چو کمانه و بی نیای و این خط
 نصرت نف و ساری سخن
 واقفان چو کمانه و این خط
 چو کمانه و بی نیای و این خط
 نصرت نف و ساری سخن
 واقفان چو کمانه و این خط

و این خط چو کمانه و این خط
 نصرت نف و ساری سخن

بهر چه و در این چو کمانه
 نصرت نف و ساری سخن
 بهر چه و در این چو کمانه
 نصرت نف و ساری سخن
 بهر چه و در این چو کمانه
 نصرت نف و ساری سخن
 بهر چه و در این چو کمانه
 نصرت نف و ساری سخن

و ت

ای کجی مناسبت من آینه منته
جام جهان نما من صوت من کرم
کج تو بی طلسم من ~~مست~~ من
بعدم وجود من غمت بر دم بگر
نقشبست فاسم چونکه شنیدم آن
پسوی وجودم خوشن بچو دهم
پسچو کایا تو بود بر از بایست
نوع وجودم بر سر بر ز خوشن
گشت جهان زب و کل نقش نماز
یوسفان بود در خانه از بره وجود
ای دل پیچند من صبر و نبات من کن
در جوی از آن هست در جنت طلب

بود وجود من در آن

نبت منی جو بود او علم به منته

بنا

بنا

چنانکه دل هر مرد
 بی کفری از روی وصل بودت چرا
 تا کی هر چه خود کمال اینا بشنی
 به جویان دوران و کمر برقی قطره
 مهر آن چو بی وفایان هر جا
 نظر آن مظهری بر در عالم نظر
 نسبت بی بدین رخ بونی و تجا زنی بر
 در هر روز به فراموشی که زدی یعنی

جان تو چو جامه با او است
 ز بی آن از دگر کشنی زدم آرد
 چو بی خود پاک کن تا به دست بی
 رفته و زین مسدود و نهان تا به
 طاعت با و تا آن مرا می سپهر
 عاشق این نامه می مرد و منم زخم
 بی یقین و بی یقین است بی یقین
 و عالم در بی یقین است بی یقین

مفسر بی چون و چرا به منم قیودت

باید اکنون به حریفه این بر من
 صفت نیکو دانش بر زبان می گوید
 که ترا هیچ ازین دوزخ و بان حاصل
 نبیند به نفس بی کس نشن نگار
 و گوئی نام و نشان هیچ نگشتی در حق
 و در هر لحظه شکل که آید به آن
 بهینا من چو به بی بکان صحرای
 و بی دوزخ و زدن دوزخ و دوزخ
 چون رفتی کنایه من به بی
 کسی که ز نام و نشان هیچ نگشت
 و به هر شکل که می نشن و نشن

صرف

...
 ...
 ...

در فغانی که بره رانی جهان چو نه
 آنگو در پست هر پیر و جوانست نه
 چو چنان کنست بر هر دو جوانی که
 بنمکد از زاپس از نهان بی که
 چو نه غافل است از نهانی

مغنی بی نغمه نون کف بر کس مگو

و یکم گفتن آه کس نون بهج مگو
 ایست
 ح

کا و دی که نه است
 و زمان پستی در پستی
 هیچ کس در نهان و روت
 که در مکانی که و کا و
 است که جهان نه است
 و نه پس نیست نه است
 زن کس پستی که زن نه
 زنگهای حب بر نه است
 میبند است چنان جراحی نو
 بها پس در هر نه است نو
 خود بخود آمدی خداست نو
 نه مکانه کاسته است نو
 می ندانم که از کجا است
 ز به برقع نمک است نو
 میبند است نه است نو
 غنهای حب نه است نو

مغنی بی نغمه نون

بگوشت بداند عاری تو
 است
 م

چشم من چون خورشید است که در گهت کجاست
 منظر می نیست ترا به زدن جود من
 غم بود و آید اندر سپهر من نه می نیست
 ز بهر حسن تو بهر نظر عشق من
~~چشم من~~ من ز پس تو عالم من
 غم تو در جهان مجاری نیست
 نگار هست تو غایت کرد تو
 کشور من نمودم و تو بی حکم
 چو منست در جهان فطرت کجاست
 به زمین دیده دل منظر اکرام من
 غیر بود و آید اندر سپهر من نه می نیست
 حسن بهر حسن تو بهر نظر عشق من
 زمین در دود جهان بهر کجاست
 خیم تو در جهان بهر کجاست
 به از کسر و گداز کجاست
 طایفه در دین بهر کجاست

بهر

مفسرین برهه نو بشید و علم آفت

آفتابی چو در دین کجاست
 بیا و لا کجا خورده شراب کجاست
 میان بهر شوق میشتی تشنه
 چه حکایت در دین بهر کجاست
 جهان بکمال بهر کجاست
 ز کجاست کجاست کجاست
 ز چشم من بهر کجاست
 کجاست کجاست کجاست
 کجاست کجاست کجاست
 بشکرت کجاست کجاست
 کجاست کجاست کجاست

علی اندر در جراحی در اخطاب کج	ز آفتاب زنی نمیشاید چنان
که آمد باهنگام در اخطاب کج	که گشتی کرد از این به خطابی
در پست و پست و پست و پست کج	بماده نیکو که نیست تا به پند

که ز من فی آمد بجای رفت

و نه ز من فی آمد بجای رفت

چون کرد از این دام و خطابه	که به پند و پند رسید
ز به پند و پند رسید	که به پند و پند رسید
دست به خویش کرد خانه	که به پند و پند رسید
از به پند و پند رسید	که به پند و پند رسید
بی مثل و مقابله و پند	که به پند و پند رسید
دور پست صفات بی کرانه	که به پند و پند رسید
صنعت و کار شد در روانه	که به پند و پند رسید
با خویش تن است جاودانه	که به پند و پند رسید
همین نور و بی و زلف و شانه	که به پند و پند رسید
بر غم نهاده و صبر بهانه	که به پند و پند رسید

سوار ز خود شسته از خود	هفت بنه و بر خفت نه
از نغمه خویش خود کشیده	هر خطه پرود عاشقانه
بر نغمه خود پشمار کسره	بی صلب بی فو تر نه
فی الجمله ز غصه نیست چو	تم تمام و نشان و تم نش نه

ای غصه زنی ضعیف نه چیه
 مای تو کی درین مبانه

آنکه خود را مینماید از رخ خوبین چو باد	میکند از رویه و عشاق موفیان
و آنکه مینشاید از روی ممر خور	هست عشقش با در عشاق کین
عشق از معشوق بر عاقبتی کند آقا بد	تا کی عشق ز غصه بی او بعضی آید
چون چو دهن و آهست فطرها اولی	این دو چو تنی را در آن تویی
عشق گزینت بر تن او پس و بدی	و سبقت گزینت و بر تو بدی
میچ تمام بد آنکه در فروغ آفتاب	مجان گزینت بی تو خنده و ما
عشق چون چو کرد با خود در آینه میکند	سپینش عاشق معشوقان
خنده بر و آن ز روی نهادن خوب حال	تا کند بر و صبر ملک جهان
کمر نه از دست خود کردید انا همان	تا که بر و دست بی تو نکند

ما از کز کز

بدر کز است و نه بی محب و احسان
بکشت از زلفش بسی ایام هر یک زمان
مدح او خاستگش مغنی در دهان

در سر زانکه به دین و دنیا پاک است
بیت

بسی بستی علم جاده غافل ز غم	مهرم از بستی بود مجموع و اتحاد
بسی بستی خرد سستی ز دین	که چون باده جامیت غم صدفی هم به
بسی بستی به کج زبانت	بسی بستی به کج زبانت
بسی بستی ز غفلت بخت زاده و بخت	بسی بستی بی بستی زاده و بخت
بسی بستی به عیان او غافل	بسی بستی زبانه تر سبب و عباد
بسی بستی به رقی چه دانی زده و بخت	که او در رسم جان بازی نه انداخته و بخت
بسی بستی به غم زاری و بخت	بسی بستی زاری و بخت
بسی بستی به دوزخ و دوزخ و بخت	بسی بستی زاری و بخت

بسی بستی زاری و بخت

بسی بستی زاری و بخت
بسی بستی زاری و بخت

بسی بستی زاری و بخت
بسی بستی زاری و بخت

همیشه زنی صاف نگاه افروز	اوسیر جاده ابر کشته ، بلا مانده
منوب در و سگاه گریه سر بود	پرست که گفت روی ناله ندو
بکشتن چیت بدست حکم	نک پارس نرجس کت زلف افروز
هر آنکه در حرکت و خشن حالت	برین برین کجا آمده کجا مرده
شبهت راه بر بان من زلف افروز	غیبت حاجه ، بکشتن ضعیف بود
کجا پست تو زبک رهنما کرد	که پست جان من زلف افروز

شرف و زود نخی شریفه حقیقه

ای بس در لباس پس بود	چون در ابر کشته ، بهر مانده
ز نام لباس پس هر دو عالم	بر بود و بدو جود کرد
دیده و عجب غریب کشت	تور و همسر زمان برود
مار از شمر دو کشت معلوم	که زبست و دمسر زرد
ای پهنه مرغ لاکمائی	آنکه جز که دست به شمره
کی مرغ شوبی و بازک زنی	ای هم که سپید هم نشسته
دخترش و خوشش در خوشش آری	آئین به راز لباس پس و مرد
	نماکی باشی بخیر ز نام سپر

بہ کائنات و ملکوت میں ہے
 کائنات و ملکوت میں ہے
 جہنم میں ہے جہنم فرمودہ
 جہنم میں ہے جہنم فرمودہ
 جہنم میں ہے جہنم فرمودہ
 جہنم میں ہے جہنم فرمودہ

۱- در این صورت که

ن ماهه مشه است بیست و یک ماهه
 آن که در صفت جوئی که پنهان
 نفعه فاست غایت آن است
 پنهان زمین جهان رسیده است
 بیست و یک ماهه است جوئی که
 از روی اویت من ترمه میان
 آن که بیست و یک ماهه است
 نفعه فاست غایت آن است
 عالم از یک صفت بر از گفت و گو شده
 که با ده بنصرت در اوضاع کابله

عالم مثال علم حال ضعیف است
 این یک نیمه چشم که زبان جز
 آن دنیا و تیزی است که در دلم و دلم
 کیفیت بدست است که در لغت
 زلف و دست من تیر به جهان
 اینجا چه بی وصف است تو
 هم ای هم و هم رسوم و لغت و لغت
 این قشنگ که هست سر ای هم نایب است
 این کفر نیست یک صفت جهان
 نکرانیت جو که لایس است مخلف
 بن موهبای در خط حقیقت

که در نیمه است نه در آمده
 زن ناز و تما نیست پر در آمده
 و آن ماه و مبیست است نه
 که از ظهور و که در لغت آمده
 و زلف و دست من تیر به جهان
 کاین که صفت است پر در آمده
 هم غریه جان و نکر و سپهر
 در لغت و دست نه در آمده
 و این که نیست یک صفت جهان
 که در حقیقت نه در آمده
 و بن جو شهن زین فلزم ز غار تو

ز موج او شدت عرفی مغزی

و ز جوش سپیدی معده آمده
 بدست نیت و حرفی نموده
 و تقیم ملبی موب الی این
 این نیمه ن موب و لب
 نیز بهی که نخواد بی

در این

و اوست دانات و صفت مغامرا
تخت بر حال الرجوع هم
بر تیرم از خیت غنایان
می بینی بهم تمنی
سپه راه ملک من بهم یمن
با کجی کجی بهی باغ من
و مالی بانی از حق محبه

و عاودت الحی و دو حالت رجوع
نمی بینی البها فعل شوقی لبسته
علی اند پس و فی حکم عدوان کجی
فقدی اهر من بعد و ضل النجبه
یا خیر او لا دخر البسه به
برونی و چشمانی و فی و طبعی
لی می حاصلی و صری و یسعی

مرا آن لعبت خندان ناز
بجستم جان تازه غنایان
و معدوم به معنی خندان لم
ز در باکی دل و جشم به
هزاران نظر و مراد بر ریزد
به و با نذر و در جان و در دل
نویسید دم به دم بر مصحف دل

بانت هر دم فرسیده جان ناز
نمای جسد جانان تازه
نکارین شبر از پستان تازه
و عاودم تو و در جان تازه
بخنده زبان لب و دندان تازه
هزاران روضه پستان تازه
بر بیت غرضان ایمان تازه

بہ نئی جان و دل مہمان نازد

برای «فرستادن خوانمان»

بیا برویم به بهشت نماز

کنہ پر مغربی چاند تازہ

نویسندہ سراف و فہمان تھانہ

و این بیخ بنف ز اغیار که بوم:

نکستین عمره اسیر کربلا

بچن ہندو کو کہو مہا شہا

ہست، چار نکات میں مل کر کہہ رہا ہے۔

ممد در کوشش و زحمت و کرم و زحم

میرزا محمد علی

میں نے اس کو دیکھا تھا۔

سنت پسو پیرا پیرا

بر سر کوه و باغ و چمن و

مي نمايندنيگار بوم :

محب

<p>که در روز بیخنده هم که زلفش نشاند کزین زلفیت که نه و زان نور و دهان</p> <p>نیم جلیقه ز بهر دوی زلفش که کسی که شسته از آن لای آشفته استم</p> <p>چو در زلفش می بینم که به بعضی می دانم چه روزی که می بینم که به بعضی می دانم</p> <p>ز شوق می بینم که به بعضی می دانم بی دردی بماند که قفسه که نه</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p>	<p>که در روز بیخنده هم که زلفش نشاند کزین زلفیت که نه و زان نور و دهان</p> <p>نیم جلیقه ز بهر دوی زلفش که کسی که شسته از آن لای آشفته استم</p> <p>چو در زلفش می بینم که به بعضی می دانم چه روزی که می بینم که به بعضی می دانم</p> <p>ز شوق می بینم که به بعضی می دانم بی دردی بماند که قفسه که نه</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p> <p>بیشتر به بعضی می بینم که به بعضی می دانم که در سجد اقصی که در و بعد صبا</p>
---	---

تو هم و من نه لی با به جهان از تو پیرانه

<p>که تا کم که شود در توتاب ای هر بانم که تا کم که شود در توتاب ای هر بانم</p> <p>نه از خود و نه از جامه که سر را نه از خود و نه از جامه که سر را</p> <p>چو مویش روز و شب هیچ دلتام چو مویش روز و شب هیچ دلتام</p> <p>که چشم او بود آرام و خوابم که چشم او بود آرام و خوابم</p> <p>که از بهر شنگی چو از بهر پیدایم که از بهر شنگی چو از بهر پیدایم</p>	<p>که تا کم که شود در توتاب ای هر بانم که تا کم که شود در توتاب ای هر بانم</p> <p>نه از خود و نه از جامه که سر را نه از خود و نه از جامه که سر را</p> <p>چو مویش روز و شب هیچ دلتام چو مویش روز و شب هیچ دلتام</p> <p>که چشم او بود آرام و خوابم که چشم او بود آرام و خوابم</p> <p>که از بهر شنگی چو از بهر پیدایم که از بهر شنگی چو از بهر پیدایم</p>
---	---

من

در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته
در کف ری خوش گاری گرفته	در کف ری خوش گاری گرفته

با آنکه هیچ که نیاورده

من

من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته
من که در کف ری خوش گاری گرفته	من که در کف ری خوش گاری گرفته

کہ چون نردم بشنیدن **بخت** **بخت**
 و گرفتار و بدارش تنهن نام که
 مردم چنم انهم نام انسان زده بش
 من کدای روزان شمر بش خدای

من که در صورت خوبان همه آید
 نیست در دیده مانع حق بل نه
 و جامیکه دیده بروی نکند
 تو یک سویش نه یکی من زنده
 به خط قیاس کیل جام و بسوی تو
 کاه با چله و که جده از و س
 بوی گلزار تو از باد صبا می شنود
 من زنی آید تو سن خطی انداخت

منم که روی ترازوی نصاب می بینم
منم که بی لب و دروز آفتاب می بینم

1997

نیا به خوشی که ملی بود و مهری تا به بی خوشی نیا بود که بقیه و دوزخی

که هر زخمش به نایب است و مفضل

منشلی بخانه خوشی و با خود بی بیت

ز جوی که در بی نه جوی	سپه نشین که ملی نه سپه
که کن زنه او بی که او بی	به کن زمین و می بی
چو آب آشفته سر دانه جوی	نه پس که دود دوی
به شانی بود از سپه بی	بینمای به دود دوی
فرهاد نه رخت به بی	تو باری از خود اندر خود کن
که شکر دوش نه بی	کو به چرخ از خود نه بی
که هر ساله دشت و بی	خود به حب که دوی
که دشتی که خاک سر جوی	کداهه نه به به بی
که طغی نه بی چو کان و بی	کجا به بی و دشت تو بی
سپه رو کرد و دود دوی	چو بخت شو چو دزد که طرد

نصف به بی خون و صدف

نیا به بی که دشت ز خود شو بی بیت

وہی ہے جو کہ ہم نے پہلے ہی میں دیکھا ہے۔

و بی تو خدای منست و تو از من نه
سپهر زمان که ز بهر من گسترده
بی تو خدای منست و تو از من نه

در چرخ بر نی تجز و خوار
آن به که است که بر وی بوج
و جان تو می خور تو می بوی
بر روی زهر روی تو حشر نعلی

ای دیرہ بیکو کر حبیب مست جنوں
کی کہنہ تو غم و غری

میں نے اپنے ہاتھ سے لکھا ہے

دی چرخه در بیکری
آن آبست که از وی نوی ری
ای بار چه در سده نعلان نهی از
چون ناطق رضیارد و چه مودره تو نیست

بامفسری از کافری کی نبی موبت

۱۔ درآئینہ باکمال حسن و خرمانی

میخ جال چهارم در دست هر کاری
 جز خطا و غلطی و خطاهم فدا می
 نفسی از آن کاست به نفس هم کاز
 نه گشت دری او هم گشت در حیات
 پس از چه روز در دین بختان کرد
 نمود مهر جانان خوشتر ز جلافتار

درد نشان یارم هر دو لب و باری
جز روی او نه چشتم هر روی ملودوی
حکیمی از آن جالست هر مسیخ فوجا
او درد یار جانم بود و عجب سبکان
چین یار در دل من و دم فرار دارد
بوی خوشنانه من جان بر نشانم

که مرده بی نامن از بیگانه است
بر چو نیا کسی بحسب مماند و بر
که خون من بر نهی مرده کرم اند
رو نشا و نه کانا نشا نه
بجی کنیند عام ز میج که تیر
می خورم و دین ز کرمانی
با کشتن طالبش فرستاده
داشته ماسی ز پنج و نه بی

نه سیرج نه برقا سوز و پست با کجا
نه وقت که بهر دو بخار کجا
باش که نه است بهمن قند که ری
من سیرج که بهمن سوز و سهای
من خود چه به پستم به کجا
نه که ارطه به و ده ام غباری
نه بی یکشتن نه کدی غباری
زبان رو که سنی تو به پنج و نه ماری

مغنی زکانه میان در امر

نه که اس جعفری علی بن
تو که یس خبشتی که جان مطربی
دارب کمن جعفری که در حسن
خاکاری جعفری خوب خبشتی
بجی کنیند عام ز میج که تیر

نه که یس خبشتی که جان مطربی
دارب کمن جعفری که در حسن
خاکاری جعفری خوب خبشتی
بجی کنیند عام ز میج که تیر
نه که یس خبشتی که جان مطربی

کسب می دیت من این پر که به ترا
 من چه زدم کزین و شد و نه
 رهی دلن کین خود که چه دیت رفتی
 یکبار دهن خوش خاطر نه
 تو زلفی مکمل صبح زمان در دهان
 بهر هو که یکی که زلفی که
 معنای دید و بهر تو روشن

که چه یکنه صبی و در سینه
 بهنونی فوق غایت بهنونی
 بهنونی در حیرت بی فز
 بهشت ناز زهر بخون خنده
 که زخوبی زهر بی نش
 برون از فو نشان غربت بستم
 مکار دیده ندر حیرت در حیرت
 مکاری غم و غم و غم
 که اندر بچه و مکاری و افزون
 زنده و صفت و ناز و هم
 و در تپش پکن چون دلم
 جانی صبر و بهر
 و لازه چشم پندش صند کن
 که هست معن بهر هست

ترا از پند و چونی مغز زلفی

اگر چه بر تر از بند بی و چون
 به

کوشش

بخت و زنده دست پیدا

دیده کردی در کجای

مغنی و موم

آنچه کفایت

و در طاعت

چرا که در حق

نزدی

شریفات

طاعت

نویس

اما نظر

نویس

ندانم

و

نزد

کشم

از

دیده کردی در کجای

مغنی و موم

آنچه کفایت

و در طاعت

چرا که در حق

نزدی

شریفات

طاعت

نویس

اما نظر

نویس

ندانم

و

نزد

کشم

از

کشم

بخت و زنده دست پیدا
دیده کردی در کجای
مغنی و موم
آنچه کفایت
و در طاعت
چرا که در حق
نزدی
شریفات
طاعت
نویس
اما نظر
نویس
ندانم
و
نزد
کشم
از
کشم

چرا که در حق
نزدی
شریفات
طاعت
نویس
اما نظر
نویس
ندانم
و
نزد
کشم
از
کشم

فواجی من ترا بختیاری کجور	بدر زمین می فزین مایه های
ماد منی و او تو بی ندی بخت	زخو دین بجای مجھے بسند
کس در جهان از درو کمره توست	وانکه به حق که کس درین کفر
نقش و نگار تو من کجاست فغان	و من کجاست فغان
چون مری می که درین دوش	کس به پا به دوش تو بسند
بی منبری نوب به دوش تو	کس به پا به دوش تو بسند

ج

فنی بخت و دشت و قیاس

کرم کجی چو زره و کاهی چو بد تو	چو زره و کاهی چو بد تو
سخت تو جو بی بی بر شو بی تو	سخت تو جو بی بی بر شو بی تو
تا تو غیر بر تصور کرده جو بی تو	تا تو غیر بر تصور کرده جو بی تو
دیده کشا بری من ز غوغا کن کنی	دیده کشا بری من ز غوغا کن کنی
عزنی زانکه میگی بی من ز غوغا کن	عزنی زانکه میگی بی من ز غوغا کن
تلمه بخت کجی من ز غوغا کن	تلمه بخت کجی من ز غوغا کن
روانرا به بی با جان به یان کنی	روانرا به بی با جان به یان کنی
روانرا به بی با جان به یان کنی	روانرا به بی با جان به یان کنی

ع

فنی

در نجوای پنهان به دست چوین
 درین مقام که جانان بدو نماید
 بهر چه صفت می نویسد
 بهر چه کز سبب بهایش می پرسد
 که چه صفت است در آن که در عالم
 بهر چه می گوید بهر چه می داند
 که درین مقام که جانان بدو نماید
 بهر چه می گوید بهر چه می داند

بهست آن که در میان فانی
 بهر مقام که جانان بدو نماید
 بهر چه می گوید بهر چه می داند
 که درین مقام که جانان بدو نماید
 بهر چه می گوید بهر چه می داند
 که درین مقام که جانان بدو نماید
 بهر چه می گوید بهر چه می داند

ز منتهی شرف به این کشته می

در نیست چشم و دل جانان
 ز قافله فرستاده پاینده سینه می
 که بهر چه جانان بهت پدید آید
 خیار نیازی به این که برده ز قبال
 خستنی جان جهان که بی برکت

ز منتهی شرف به این کشته می
 که بهر چه جانان بهت پدید آید
 خیار نیازی به این که برده ز قبال
 خستنی جان جهان که بی برکت

بهمچو نی که منته باشد	بهمچو نی که منته باشد
نماندنی هر نفسه	نماندنی هر نفسه
دلی مدینه سنی که خطه	دلی مدینه سنی که خطه
کریه بی مرده که	کریه بی مرده که
خون من خون منی جبهه	خون من خون منی جبهه
دوی که کلبی بزرگ	دوی که کلبی بزرگ
دلی ای که کلبی بزرگ	دلی ای که کلبی بزرگ
منه کلبی بی حمت که	منه کلبی بی حمت که

بیدار مغزین خود را کن

با کمال زنده و زنده باشی

که دلی که دلی که دلی	که دلی که دلی که دلی
جسم را روح و روح را جسد	جسم را روح و روح را جسد
نار درین موضع و درین مذهب	نار درین موضع و درین مذهب
گاه جسمی که که بدوز بر دلی	گاه جسمی که که بدوز بر دلی
کل رخ و ماه و دوسه و قدی	کل رخ و ماه و دوسه و قدی

خوب روی همه پر روی
جفت ناله جان و دل است
که در هر اسب غمت سپار
زین درخت و حد واحدی

بینی از من بود مغنی و شاعر

مدتی که گشت این ابدی
بدریغ و در رنج و غم
بهر پشیمانی و پشیمانی
شدیم که پیش چشم یقین
بر سر بحر بی نهایت
تسلی بی به پس از غم
تا تو هستی غمناک
و آنکه هرگز در غم
نفرستم تو هیچ جواب
بر آن حدیث این عذاب که ناکون
آنکه تا خورده با ده از بی

روز

منه به ناله شکست است

مگر به آیت این قطب است

بیت

نمستی حیا و پاک جان جهانی	نمستی در زینت نام دانی
بهرین ناله و فغانی لب مرگوس سنانی	زود زودت زودت نه دانی
فادیت معنی العین زلفی	در زینت جاست هم که در زینت
مات مع جانی زلفی که فادیت	نیمه بسک طاق دانی
که سن مهر خندان بر مهر صوفی	زینت معنی ناله و فغانی
ریت فیه همگی و جدت فیه دانی	بر جاست هو که زینت نام دانی
قطب و سنانی افست بی صوفی	بهر هم که به بیت بی دانی
که بحر حیات زینت ناله و فغانی	دست به علام بر من ملک است

بسی است تر منی منی منی

بیت

که دم سدا ز لیک لود ادم و آب سرف	دوشس این صم بکانه منی منی
یعنی که من تو نیم من و کام نو دانی	در جلد بکانه کن کرده من خود دانی
من کیم تو کیم بی خود بر منی سرف	کنیم و بیکانه کفما که نو دانی

نمستی حیا و پاک جان جهانی

بهرین ناله و فغانی لب مرگوس سنانی

فادیت معنی العین زلفی

نمستی در زینت نام دانی

من کجا تو ز جان پر غم
 خصم من بودم که خط و خط
 من فرغم و تو پستی من تو هم تخلص
 خنجر که بی جان جهان بی تو
 کسم که بی جان بی تو
 تو اوی آخری تو باطنی و ظاهر
 من در و در جان تو در بحر عاف
 من مظهر و مژده نورت بعد تو

معارف ز بهشت تو تو تو
 تو ز بهشت تو تو تو
 تو عالمی کن سبب تو تو
 بی تو بهشت تو تو
 بی تو بهشت تو تو
 تو تو تو تو تو تو
 تو تو تو تو تو تو
 تو تو تو تو تو تو
 تو تو تو تو تو تو

ای قاضی فی دین و دنیا

مین

من سپاه و تو ام تو به بهشتی

به پست که از آنکه تو گاه کانی
 بهشتی در آنکه چون من که ار
 و لم مار بودیت حمزدی زین
 نه بن و شوق است تعادل و دار
 کشیدت هر خط روم رحمت

کبی سویی فدای کانت کانی
 کانی کنایه تو به بهشتی
 جز چشم نکات غلام کانی
 که دارد و بی توشت دنیا
 ز غم و بهشت شاه خط بهشتی

میدر

معیت مزین منازک
سپیدین نو مدغم سبای
بهدلی برین زرقه و ج
نه چو سینه و ری کردن کاهی
کاهی برده که زلف
بر زلف نهایت و کما کما

معنی ناز و تبرک

معنی محو کوی ناز چو کاسه

می سینه و نازک
بدره باب نظر کرد و نجی
چشم خوش و بهر حال ناز
نیز و مجنون نکران در ن سبی
در محاکات من و خدایه و کوی
نفت که کوی من حکمت خوی
نابره و زیاده و ناز و ناز
هرگز نکند و میس و ناز
نابره و زیاده و ناز و ناز
کند و ناز و ناز و ناز
دو رخ شو و ناز و ناز
از ناز و ناز و ناز و ناز
نابره و زیاده و ناز و ناز
نابره و زیاده و ناز و ناز
نابره و زیاده و ناز و ناز
نابره و زیاده و ناز و ناز

در محاکات و ناز و ناز

چون ناز و ناز و ناز و ناز

تو زحمانی وی مدارد سین	زور باجی و بارند سین
اکو در پندانی تن آب زین	عجب نیست صحر ندین
بجان من دیلا جی و زری	دیکن زور بار خدای
پیشانی سید جلای	اکه یو جین شهادت
حق پیر مبر ز خدای	عده همه سپه نصیب
چرخان حق و حق	چونست باجی و بار
زوم هم بغایت بی و بی	دینت زور و خدای
معا جی جهان به چاک	چونست مبر و بار

الای معنی بی معنی

مکای با آنکه دست زنی

ای آفت بخت و ره و نمک	ای زور و دست زور و نمک
آن که است کرد و بخت نمک و نمک	و خط زور و نمک و نمک
غم تو نیست نمک و نمک	چون من نمک و نمک
پایانی ز باد و چمن نمک	و نمک و نمک و نمک
و نمک و نمک و نمک	نور و نمک و نمک

چون بحر من دریا و دریا من دریا
در آینه من در آینه من در آینه
با کین و کین و کین و کین

فِي الْمَدِينَةِ

— کہ تو سب سے پہلے

منہ چنٹ پ ہائی رقی
من لکھما دھرب ہائی
بجائن زننا چون ہم جو نام
چہرت پرچن رقی کہہ
لائی آفتاب ہا ہا ہا
تو فور سیدی من ہا ہا ہا
زمانی درجہ آبی جو فور سیدہ
پہان ہا ہا ہا ہا ہا ہا

نبی یزیدی نو عالم مغربی

— کہ مجھ کوں رخصتی ہے رزقی

ای هفتی بافت به رخ نوئی
که پنداری زلفش خیار تو نه
هر دو روی تو بکلی دهد بهت
تا هر تو خوشید بهر کون نت به
صفت و دروختی بی حیات
هر هست چنانست ز بهر عشق
در صورت من و دل از صحبت من

ز بهر تو جان یافت بر لبه روی
که کام و این لذت من تو شوئی
زین نیست که خاصیت ظهور
زات جده به هیچ صوبی
باشد ز قصور بهر دم منی
کو از خود اندر و جهان نیست
بی غایت عام تو آن یافت صفت

ای منی ز منک سواد منی ام

چون نیست تو صمد قوت می

صفا بر کتابش رخ تو نمک بی
بر زلفش گاهی چون کمر غیر جنت
چو از زلفش مایه کفایت شد جانش
به زردید و فواجم که نگر کم پرویت
رخ از چنان نمایی چه وقت عاشق
که کجایی ز زده صفت و بکین

که رو نهاده روی ز جبهه منی
چه شوی نهان ز دیده چو لعل من
که تویی تویی او بی که تویی منی
به زار کسوتی بی جان و بهر من
عجب جانست کسبت سی ز کجایی
ز تبه جهان نهانی بی بکیم پائی

ببر که صورا

مکتبہ مفتی ابی رحمت حسین زبیدی
پشاور، قلعہ ریسرڈ اور پانچ ناہی

کتاب فی الجہنم

۱- کتب نفیسی و بیاد و سیرت

بی زخمت ز زلف سپهری
 ما چه ناله در باب جزو شکریم
 دم از زلف پیوسته بدن حال
 شکر ز باغاب زلف تو به سیاهی
 همه تو ظاهر شد و محکمت
 همه تو بی خوبی ز نشان مهر
 قلعن جسم کجاست پرواز نمود
 بیابی که بنده زنی در رفته ای

بهر شکر نسبت زلف من و خالی
 به معارض هم عجب زلف غیبی
 که جمیع دین حسن زلف من
 غایب از لب خشم روی من
 در تو مخفی شد و در فریب
 همه تو بی زلفی زلف تو و خالی
 همه جان سپی زلف تو و زلفی
 چه ناله بهر است از راه جانی

مفتی ہارون الرحمن رحمہ اللہ

بکمالی توکل و امید و اتکال فی مابقی

همه باز بختک نشاید داد آن
 بهر دریا که کوی چه کوی با کف
 بهر مغفار غم آن گفت بهر مشک
 در خوشی بصدق بخشش بخشی

باور ز من کنی در با محبت

ای که هرگز نشنیدی ندیدی کسی
 من

ز چشم من چو تو نامحسوس غم
 من و تو که کی بود پیش لعل شو
 چه افغانی زبیر بر نمی گشتی
 همان زمان چو تو کی بودی در کیم
 چو رو بآینه کائنات آوردی
 نه ز خلوت و نه از سخن دی خالی
 اگر بصورت غیری که گوشت من
 ز روی داشت جانی نه جهان نشد
 روی لا و من که دل بود که نو
 دلاز عالم کز آن بودت آید
 بهر ای چو کری شد بد بر ما منی
 که هم خلوت غم نشینی و هم با یکی
 بهر صفت برای برای غم نشینی
 ولی نوروی صفت هم جهان گشتی
 من از ای تجلی لعاب المومنی
 که در پست دهن گشته عارفی

چو منستی غم از جام کائنات

که پیش پایتی باقی بود شراب منی
 من

که تپوت بهر ده سینه که منست سینه تاب

و من

دیدم که کنین خلق سپهری بپایه خلاق

کجاست بهر چه
کجاست بهر چه

عشق تیش ز بهر کن نیکو

سپهری منزله از بهر چون

به آرزو زده است قوم

بود مستغنی ز ظهور بطون

چند و زده مخلصان خوا

به نصرت رسین خود برین

چند و زده مخلصان خوا

سپهری خوا در بهر پس کما کما

به پیشه خویشان جلد

تا به و ن زده رنگ درین

روحی خود و بهر آن بی

چون نظر کرد چشم او ز چون

کاه و من زده کنی حذر

گاه بی شد و بهی مجنون

صفت آن یکی ظهور بهر وز

صفت آن که خفا و کمون

نام و است عاقل معنون

چون که شد بر حال خوشنمون

به تبت ای خود و دو

شاهد و شکل و دهر و موزون

صفت یک به و غنی و دو

نام آن یک شافیه و زبون

چون معشوق به عشق

تا فرج نکند دس مشغول

کرم خیزد به سحر سحر بی در کرم

کو

محبتی که تا بگویم باز
بیش از قطره در دهان
زنده ای به بی زنده میقت
مستحق است نه به تنه
مهره خورشید به دونه سپهر
کی نه در دهر کسی نبوده
در غایت به استخوان خود
است نه رقص بی خود
کند به جگر حسن و حسن
به سلطان حسن و دهر
نه و این بازی به بیت
حرف به دهن سحر و سحر
بوی نه خمر به سحر

که معیشت چگونگی است مجاز
عشق در برده به دهر
نه نشین می شنید زنده
بیکمده داشت قصه های دراز
چون مراد را نبه کسی دامپز
بجن نه به سخن به دراز
شماره نه به دوست و دشمن
بودش نه به دهر و دهر
عند سبی که تا ناز و سپهر
هنگی به چهار با سن
ناگزیر است ناز و ناز
قشش به دهن سحر
خودش نه به دهر

زین عشق و شوق و شمع و شعله
 آنکه ز دل او پست و بیرون
 بکمر زین پست پا است شسته بید
 کمره حاجی و شوق او با است
 و نه محمود و عشق او با است
 پس او گفت دید خود
 خاک که به جمع خویش راز کند
 بی ز تو برگ و پیر ز ما پیر
 به آن خط به جان خویش نداشت
 زان خط عشق و عاشق و مهر
 زان نغمه گشت کا پندت به
 گشت به حرف صد هزار گنا
 عشق خود بود ناظر و منظور
 و ز من با دوست دنیا به
 که چه زینت سپید و سبز
 به چرخ و به چرخ و به چرخ

مشق نفس خویش به دهنان
 به دو عیتر، او همه اعیان
 بود عتقا بغاف او نهان
 نشان او به مشق حج در کان
 شد به رفکان به بدو ز نشان
 شد روانه سپید و پاسبان
 با سپیدمان شد به جلد روان
 بر شد ز سکشن عین فرمان
 به بی شد به وجوب نسکان
 شد معمور خضه حدیان
 به دو با من و توبین چلمان
 کرد ز ر مکان به بد مکان
 عالم به مشق شد به عالم جان
 کوئی و مدت کند در میان
 کرد در عرصه جهان جولان

نام او شد جوهر و اعراض
 کثرت خویش گشت معدوم
 ماهی متی ز جلال جهان
 عقل کردید عاقل و معقول
 نظر سبوی جام عالم کرد
 گشت بر عاقل روحی خود و لا
 نام او گشت عاشق و معشوق
 کرد بر فرق حسن خویش شمار
 شد زرقینار و وفا منش بهر
 صنعت کائنات به پوشید
 تا شنید از هزاران گوشت
 را ز او را بسمع او می گفت
 چونکه خود را بخود تمام نمود
 و نشد این بیان تر از روشن
 جام کیمی نمایی را بطالب

نام شمع مسدود کان
 ملتبس شد بدین با پس چون
 جاز فی البسیه سابق لطف
 شد مقید بهت و بهر آن
 عکس رخسار خویش و بر دران
 ماند بر نقش بوی خود و چنان
 چنانک شد به چرخ بیکان
 هر جواهر که بود پست از کان
 کل هر باغ بهر و هر سبزان
 کرد در خود نظر بجز بهر جهان
 را ز خود را ز هر از زبان
 بزم خود کرد بعد از ان ایصال
 هر زمینی بعد از هر از بیان
 در برون تا بهت نفس نکان
 تا به بینی در و بچین عیان

منون بی گشت و گشت
هر روز به منتفع از غبار
هر یکی زان که پیش و رخسار
گشته هر یک از کج و معوج
هر دو با یکا گشته هم بود
عشق آمد میان هر دو ثابت
بزرگی گشت به نفع و فاصل
شد یکی فاعل و یکی قایل
که دظا هر دو به زامکان
به امکان نسبتی بیان
گشت زبیر و عدم زامکان
بهر نه جهان گشته بر
بلکه ز عیسی گشته جهان زده
چون نه عشق و هم چاکر
تا جگر بر نهاده است کمر

نظری کرد و در و چو ده دم
هر روز به پیر منخد با هم
هر یکی زان که در نه بینش گم
به هر یک در آن در آمد غم
هر دو با یکا گشته هم گم
تا که کردید هر دو را محرم
معمو فطری میان نور و ظلم
نشد یکی فاعل و یکی مبهوم
که بهید حادث را ز قدم
بجهان داشت یاد در ششم
بای بی نحو عیسی از مریم
نسبتی دار و بجا و هم
بلکه عشقت بهر بهر عالم
چهره ز داشت بر شیده علم
در بر افکند خلعت معلم

که در آن ملک چلوت از خلوت
 چون در دامن مشایخ پی جولان
 بقدم زنده کسیر عالم را
 شد جهان تیغ عالمی زینب
 یافت خود را بکسوسه هم
 مقدمینش را در جهان میوه
 دارد که گشت و پست دولت او
 از ره زو و صه و عازن مهر
 آدم از مهر او پست کینه
 نام فرمان او در سراسر عالم
 به عالم زینبستی غناک
 بکرم و پست بر جهان کینود
 گنج شیند پست در جهان هرگز
 پاک دید پست با معنی در کون
 چون یکی باشد از ره تحقیق

بهیچ محاسن زدم دم
 گشت با او روانه خیال چشم
 چون ز خلوت بر این زمین
 گشت عزم زینب او دم
 دید خود را بصورت آدم
 چنانچه جهان شد بدید از آن مقدم
 صد سبب از نهونه و غلام
 قصه زو و صه و عازن هم
 عالم از جبهه پست کینود
 پست جامه و صه و عزم
 عشق او ز غلام و ز غم
 بکرم و پست بر جهان کینود
 منعی را که نداشت پست غم
 که بود در پست چون غم
 جانی را که کعبه و زو و صه

که چه خود بد و هم در است و ظلم
چونکه در روح بر کشید در قم
ببند سپهر و در کشیدم در
مسوا از من سخن در هم
عشق میکوید از سخن ما هم
ز بس برده نهان مصدوم

میں نے اپنے لیے ایک کھانا لیا اور کھا کر سو گیا۔

آنچه نمرز جام منق خراب
مدنی است که نورخ آلود
نه منم شدیم و نه نعیم
هیت یک ذریک بد بشو
چه خبر سایه خط و نوا
آنگه در این بیت و مدح و ست
نیت هرگز خدیند و مجاب

که زانم سبب باز نغراب
 زانمید بنمیدم و بیم غراب
 ز معذب شتابم و نه عذاب
 هست یکسان بر هر غراب
 چراغ زینت زان تا شوق
 چه خبر دارد از نواب و عباب
 نمیتوانست هیچ خوف غراب

ادیب از عقل غافلان طلبند
 من طبع که از دفع و نصیب بجزم
 من که کوه صبح و تاب نشانی بزم
 عشق را چون غلج به بیگفت
 شش من تاب او کجا دارد
 تیغ در دست ترک هر مجتنب
 بسنامه زد پست غافلان
 عشق را عقل نماند و در محراب
 با قیصر مرنداشت هیچ عرض
 عشق چون سایه جلجلی بجز از
 عقل را عشق مادر است و در
 از بر ریت فعل عشق نهاد
 عقل از عشق شد امام مبین
 بکدر از عقل نماند عشق نوب
 که عدد نیست جز یکی محبوب

کبر ز دیو کمان بخت آهوب
 رخ من چون طبع کند هوا
 نه و بجای از من و ناهب
 چاره وقت از چرخ آهوب
 دوش از دوش پا اصحاب
 از خبر و دشت با من و پاپ
 من عشق بجز آورد بر کتاب
 عشق بجز کما عتاب
 صید عشق نکرد هیچ در باطن
 از ازل تا با بد کسند طمان
 عشق عشق در جیت عتاب
 عشق فرود نماند است کتاب
 عقل نماند مقدم اصحاب
 خود امام است و همه معراب
 که در ازان در آوری حساب

از سه شوق عشق موره دولا
 هست زهر خوش تن در ناب
 میوه و گرد خوش تن بشناب
 و دو جهانست به مثال حبیب
 چه بود بعد از آن تو خود در تب
 بلکه جز او مالش است و سر به
 بمغی کشت اندر و اسباب
 عشق از رخ چو بر فکند نقاب
 من ملک رنزا و جواب
 خط خط بهوشش بهش خط

دایم که خوشش کرد از
 هست از شوق خویش کرم
 کافه ظاهر شود کسی باطن
 بر سر بگری نهایت عشق
 فحیمه آب چون و به
 اول از خرم عشق است
 نیست عشق مگر شد غالب
 محو کردید عاشق و معشوق
 هم سلطان عشق هیچ کسی
 مدتی نند که به سدا ز غیب

که در خوشش به غیب
 هست به کرم

رده هر ذره را به بر من
 روی خود را نه به مثل و نه
 شسته نفس همان نلوا

ای بخورشید من عالم به
 مهر آینه دل بنان
 نقش خود را کاشته بر دل

کرد بر لوح عالم ترکیب
همچو ذوق قیاس روح او کرده
نام او که در آسمان و خاک
گشته بمحو شده
پنجه حق ز راه رن شده
بکتابت و عالمش آفات
در زوایای قلب متعشیر
او بخت رسیده کماند رسیده
کی در دست ساع غیر بود
و روی که نیست غیر راهی
هر دلی تا که وصف و جنت
که با او حسرت حال بود
که نکرده ای تو فهم از دل
هم باز تو نیست باز من
پس صبر تو نه و بهر من است

مهری بر مثال غوغا و تصویر
هم چون در ده طینش تخم
جهان جبارت و بغیر
گشته از قیاس جهان کیم
زن که عالم زرد به جسم صغیر
او بخت آت و عالمش تخم
هم عالم چون در دست جهم
او بخت در راه کائنات فخر
ز که در جهان عشق طاعت
نهان کرد و غوغا تقدیر
هر دلی تا که وصف و جنت
که با او حسرت حال بود
که نکرده ای تو فهم از دل
هم باز تو نیست باز من
پس صبر تو نه و بهر من است

خیزد مردانه عیار کین
 و زنده است زده جان کین
 بکار ترکیب نکند محبس
 بخت و محنت چند نیکو بیکر
 تا که آبا و اجداد بد
 ز نخلادی که گزاف است
 پس تو قضا بگردان
 بسجده بی که فرو رود
 بشما سبی که در کوی کرد
 از چه روشنی غایتی چون
 چون دین و دنیا هر دو کی
 پس سزودند که در بی

تا به کجاست فطیر خیر
 بعب و درنای یکایم و دیر
 تا که زانوقت جدا نشد
 بکند پانو بسند و بصیر
 نه کس نه زنی بی تصویر
 چون به بیرون و غل غل
 و کداسی بی غل غل
 و چون به کداسی
 و کداسی به کداسی
 و کداسی به کداسی
 و کداسی به کداسی
 و کداسی به کداسی
 و کداسی به کداسی
 و کداسی به کداسی

که در دین است
 و در دین است

هر که از کجاست و شد بدان
 هر که از کجاست و شد بدان

تا که عاشق بکشد و جگر تمام
بسختی تنه رنج خوبی او کبر و
چند روزی وقت وقت شوق
بعد از آنش جگر نجا به
بستاند زوبت اغیارش
بر مان ز جور معشوقش
خرق زینتش در پوست
غرض از نام عاشق و معشوق
نیست از غنا و غیب ممکن
ترا که عشق و چیدن بی وقت
بود مستور در جهان قدیم
نیز خود بود طرب و مطلوب

که از زودی عشق یک یک دور
باید اندم چه غیر او بت نفور
باید از به دبا بی عشق عبور
و جد عشق بی نیاز غور
که شش قرب عشق از غور دور
و صل عشقش ز کون کند همجور
چونکه شست از با پس بی حد
بر مرد ز نجاب غفلت غور
نبست الا بر وز جان فطور
میش از جهان روز و نور
بود پیش و دسرای سرور
خود بخود بود ناظر و منظور

بود در نور او تمهید
مکرم او را کبی نبه
لیک میخواست علم او معلوم
لیک میخواست علم او معلوم

مخلص

نغمه بود طالب شاکر
نغمه تی ز در بر جهان خراب
به می زنده کردی عمر
نغمه ز نغمه عشق حافظه
خوشتر به سخن مهر نغمه عشق
گشت درو ز نغمه سپهری
شد سبب بیان سبب سبب
به تو ظلمت شدت نغمه و نه
نغمه قبیله بهتری و نه
نغمه سبب به عشق رفت
گاه به به به به به به به
گاه عارف به به به به به
نغمه خود به به به به به
نغمه به به به به به به به
نغمه به به به به به به به

تا که منع شد و بدانی مشکور
شد جهان خراب از نغمه
نغمه عشق به به به به به
به به به به به به به به به
کلمات دو کون راز به به به
خوانده که به به به به به
به به به به به به به به به
کرد موی جان عزیمت دور
چین چمن رود شد قنور
شد جهان زان به به به به به
گاه اسبها و گشت و که به به به
گاه و گشت و که به به به
نغمه در تنوع به به به
تا که به به به به به به به
نغمه به به به به به به به

به کوی عشق باز رست
 هست در وی مناع کونا کون
 بر سر چاره سبوی باز رست
 شربت نوشن در دور بخت
 هر حرف زار روی چشم خوش
 از شفق حانه ب شایسته
 کشته از چشم هست او پرست
 از لبش عام کرده باده ناب
 کشته از قامت در خوش بید
 ز پی ملک پستان روی اوست
 ز بر هر مین زلف و جبینت
 محامت جا کش چه جا لکبت
 کمر در کرد نقطه خالش
 غمزه جادوش چه غماز است
 ز بخت کجا خوش بخت

به روی هم پی ای کار بست
 هر من عیش را غم در بست
 ننگین حصار بست
 لب شمعین و شکر در بست
 نکران دولت دد بچار بست
 هر سی را امید تیار بست
 در جهان هر کجا که مشرب است
 در جهان هر کجا که غماز بست
 هر کجا بهر و باغ و گلزار بست
 هر کسی پاک که در قدم خار بست
 زیر هر نار و شمشیر بست
 خالی ز یکی او چه عیار بست
 دل بهر شسته محو بر کار بست
 ده نهد خوش چه طربست
 هر کجا که خوش بخت

همه از مکر او چه در آسمان
 علم بر دوش کجا نواز گشت
 روی او به طرف زمین
 میکند بر وجود او افتد
 که چه منکر میکند کار
 بنده ز غرور است
 آنچه تو دیده ای حین
 یزانب را علم شنی است
 باز دیوان او است بیدار
 سیاهی او می رود و در
 از بی کسری لغو است
 روی او دارد
 جفت و در پرستید
 یک سخن ز صد هزار زبان
 دو جهان از جمال و عجبی است
 کشته بی از تاب و شش

هر کجا نام مکر و مکار است
 همچو او هر کجا که غمخوار است
 هر طرف سپهرش نواز است
 میکند بر وجود او افتد
 که چه منکر میکند کار
 بنده ز غرور است
 چونکه منشی نمود انبار است
 باز دفتر نوشته طواری است
 هر که منشی و رقما است
 در میان هر کجا که زار است
 در جهان هر کجا که دین دار است
 هر کجا در جهان پرستار است
 از پس هم زبان گفتار است
 عالم اندوی او نمودار است
 هر کجا که آفتاب رخسار است

نبست جز او کسی در موجود
این همه کار و بار گفت و شنید
جسم کفایتی نماند از بهی

غیرم چه هست چند نیست
جز یکی نیست کرد بسیار نیست
که فرادیده و دیر نیست

مهریست که در وجود
صفتیست که در وجود

بی تو نمی شود زبیدی
تج سویی تا در محسوس
تج سندی تا در اشار
میت آمد در چنین بی منت
زینت در بدر هم که دم
از چه پاکمن نمیشود دامن
تو شسته هر و ن خانه دل
چون از چشم می سوی نهان
غیر تو نیست کس تر جو یا
با تو یکدم نمی توانم بود

وی نهان کشد در موی
میج جایی نه و چرا بی
کشند ام بی تو محسوس
در خود دیده تماشا بی
شده ام از بی تو مایه
چون که نه پاکمن سوبایی
من ز سودا شسته ام سودا
چون که از چشم من تو سبایی
حقیقت تر تو جو یا بی
بی تو نیست هم شکبایی

مهریست

بیدار نه مژده پس
من نه که کسب کنم
کس نه درون دیر
ز نه بدیدار شمع
نیست فکری تو نه که
ز خفت بخت بیغ خبری
جهت بر دانه جان فانی
با که دوزخ تو خست
من جنم ترا که بی یار
نیم غم تو نه دی
هر چه در من دنی همان خوشی
که دافزون نوم تو نه بخود
بیدی دارم و نه بیتی
من که باشم که ترا شام
زان کس نیستی که زان خودی

که هر برقع روی بکشایی
چو دوزمن تو بی که دماهی
مگر نگریست در باغی
نی ز حلو او باز حلو است
بشیرین لبان شکر خانی
ز خفت خاست هم بالایی
که رفت از دست تیر پائی
بافتنه دوزخ غایت
تو خانی مرا که می پائی
نکنم غم آنچه فرماید
که منم چون بی تو چون نابی
که مگر کنی دافزاری
نه خودی دارم و نه خودی
تو بی آنکس خوشی را شای
جاکس زان که خود را

دو جهان مجربم و تو عالمی
 غیر و صبیحی و حدت و کثرت
 چون مرا نه تو چنانست
 صفت اینم تو جو نیست
 هر زمان که هست و که نیستی
 که بیا و می خویش بت
 هر نفس و ده قامت خود را
 بی گاه و گاه بخویش
 که هر بزی و گاه مصر عزیز
 چون یک عالم شود پاک
 با در زکات است یکناشد
 مغرب کی کسی به زب
 ز تو و صفت به تو و دیتی
 بعد کن تا شوی بر و بینا
 پس چو کنی سخن و بر شنی بی

دو جهان مجربم و تو عالمی
 هم نه مجربم و تو تنها بی
 چون تو هستی حد شنی
 چون تو صفت صفت بیجا
 ببایس که بر آن آری
 که هست آدمی و تو بی
 ببایس که بر بار بی
 و امنی که موکا عذا بی
 که د و هفت و کی زنی بی
 و این چونکه نیست بیجا
 از بی و ص بار کنی
 تا ز شرف چو هر بر نا بی
 ز من و صفت بی من و ما
 چونکه یابی بر صفت بی بی
 پس بر بی جهان و بخانی

المرحوم

دست به دست

یی پسنی ذات تو نه زکی
 درینست کالبدات نشی
 محمد در آفتاب خرافت
 درینست هم طرار و هم بی
 در ده موضع قدم نیست
 کس نی نی درین بساط نهاد
 که در کمدت دل کوثر
 و وقت که تن بهار شادی
 یی باقی باقی که بسپی
 وقت که هر دل فسرده
 عالم در بهار و قضا
 هر چه که میرسد بهیچ
 کای نمیشد بی تو دنیا جستم
 درینست هم طرار و هم بی
 درینست هم طرار و هم بی
 درینست هم طرار و هم بی

دست به دست

عالم که نمایان سپهر است
 به بحر محیط حق حجاب است

[illegible]

五、

خود شنید: روح به جهان شد
 قدرت جهان زو جهان شد
 آنگاه نور خویش به جهان شد
 سلطان عالم و به جهان شد
 از شهر ولایت خود آمد
 من شاه بهرین جهان جهان شد

شاد مری

زین آینه که همه بکوب
 سر مدینه اصل بح و کان شده
 گنجینه ذات بی نشان بود
 ز درونی صفات پاشان شده
 پاک که یکا ذات در بود
 دیدی می که در سپان بکان یکا شده
 دیدی در جوین زین صفات
 و فلک در بهر بین و آن شده
 خود تر زان زینان چنان شد
 و چرخه بنی فی نوکان شده
 پسندید به سپهر جسم در
 که است جسم و جان نهان شده

یکی که صبر و استقامت داشت که صفت استقامت

کجاست نهاده و در دل
 رست فدا و در کمال
 چندیست که گشته بنده
 شکل خوش و شمایل دل
 آن همه سپهر اندر است
 در برج روان منزل دل
 شد نعمت و در معجزه
 ز عدل یک عاقل دل
 زین که تو می مگر افتد
 از بهر غلام مقبل دل
 چون بحسب حقیقت خدای
 چه بسته بهر کام دل
 بحسب است که نون و کمره کرد
 پس نمی نرسد بهر حال دل

چون بود نقش غیر غایب
ز آن نقش مکار گشت پدید
این مظهر پاک قابل
در آینه مغایب و
عزیز گشت پدید
در آینه جان و اصل

بیت دست که خست پدید

ای مسرور مهر خاتم جان
وی زندگی از نو در دم
بیو نشی نمی توان ز دست
میدانم جسم و عدم جا
بر خاتم جسم و صورت
نمی توان ز نو بود مقدم جلا
دشاد بروی تو جهانست
کوار نبود ای غم جان
ز یک محیط تو نشین
بر کشن بیم و جان بشنم
ای صورت معینی و عالم
بگرفت دل بهت سوخت
نحوه شرح و آدم بار
تا که سفری فتاد مار
پیدا شد از آن سبب جهانی
پیدا شد از آن سبب جهانی
دیدیم در آن جهان همچون
دیدیم در آن جهان همچون

کجک بخت بدست

برمان نغزی دل از غم جان	به قیرو بپ بعالم جان
یک خطه نبود ممد جان	بی ممد نغزین بود مری
کی زنده شوی نه از دم جان	ای از دم به دغش مده
مغنی بطلبم محکم جان	کجک بخت نه به به به
اسپر رور موز و مبهم جان	ره بر کجک به به دایست
پوشیده بپاس معلم جان	بستن سپری به به دایست
دکپوت خوب آدم جان	بالکله خود به به دایست
مهر و مهر و عالم جان	سلطانی خوش کرد به به دایست
مهر و مهر و عالم جان	ای جان نو جان به به دایست
مغنی بطلبم محکم جان	پیدا بخت خوش به به دایست

کجک بخت بدست

ای پاسبان حضرت ای
وی مایه ملک پادشاهی

کجک بخت بدست

تو آیت جهان نمانی	در پست همه جهان منقلب
از طالع سپهر اختر تو	تقویم زمانه شد بجدل
جز صورت و معیت بنابر	در دیده هر که نیست حول
بر خط هر دو باطن و ظاهر	از جانب حق تو بی موکل
ای حل ز تو مکاران عالم	دی شکل حکامان
در ذات صفات نیست مخفی	همینکای شکل تو مشکل

ای کشته بحکم و جان مغرب	تو بیک معیت مستم
روی مانه ز میشت ضایع	بر خیم ز مهر دوشو مجروح
در دوش رخ آن هبست خوی	دور از بی حبت غلبه
این جای کون نه لایق نیست	ماندن زیر بی شہوت خود
تا از برد و بخت هر ز منی	در بازت بروم مقصد
در فاخته کی رسد کسی کو	جانی دگرست به محبده
بی رسم شو ز برای ذوقی	نکدشت بفر خود را بجز
	کو میت چسبی ز برسم وز حد

است که نور او بسیار است
 به قاصد مقصد حقیقی
 میسر طیب کن اندرین راه
 که ترس بی بران خفیف
 باشد ع که او بنو نایب

وان نور که ظل او است همیشه
 که زانکه غایت مردم مقصد
 زانکه کس بحق بود و مومر
 الا ز شریعت محمد
 در ذات و صفات پاک آمد

کیمی که مصمم است

بیت غافل
 ذات و هم صفات را تو فهم
 نقطه میان جان و غایت
 نقطه جان محو کرده دان
 بند که نسبت غیم نقطه
 با که مقدر است غفلت
 جان وجود نقول تا آمد
 نکال میان نقطه و حرف

و این حقیقت مفترا که نمند
 هم جان تو میان و هم غایت
 آیت میان هر دو مایه
 تا غایت حال زمان شود جان
 در کسوت جان صورت جان
 بی کیفیت هر درمیت می این
 اشکال جمیع در مایه جان
 بعد بون بر حرکت و صبر جان

این غنیمت ریش من بردار
 بی شکل بی مجاب ولی من چیست
 کجاست بی دو چشم نابریختی
 چون صاحب بهر قات تو بین

کجاست که چشم من
 نقش من در کجاست

ای بار کن حکایت
 خورشید چو گشت جان نه
 من سپاه که نام او بنت عالم
 زان روی که نور گفت با او
 دور از بی من مباشر کدام
 ز صفت من مباشر خوان
 جان نیست مرادی و نه
 من خیر و عیب و ملک م
 از خزان تو زمینی من
 منی تو من نابش او
 از من بی ضعیف بشنو
 بر ظلمت کاینات بر تو
 خورشید وجود را بت بی رو
 نه از بی من همیشه بی رو
 هر جا که روم تو نیز می رو
 خلق جهان که منم نه همچنان شو
 بی سپاه من تو نیز معنو
 تو سپاه کیقتا نام خیر
 آیه اگرست بهر یک یک
 برتر از جهان کهنه و نو

حیف

فروغ جبه و عذر نهان مجر
بپای بسته زان که می ناله
مغسه فی جود حق طریح نهان

ز چشمه در من سهل عذر عذر
که نه دی تو پی چشمه های بنیان
نهان از و ممکن ای دهرت نوی زبان

سب

چه جبه نامشاقی است ای معنی
جهان در چه دهرت منبانی
م که که باطلی بای فی نهان
علاج در دهر غم موج و نهان
کسی که من بهر آگشند آگشند
به خسی تر به زحمید و آگش
از من محیه که عالم محبت از است
بلون چه آرتاب محبت به شد
هر چه مغسری ز کائنات سکار

جیبت صحت و با است که نهان موج
فروغ کل سپا حل می کند فرج
بود عدم با موج به و محتاج
چه نه نور که موجس و دو علاج
سقطت بافت زیم صفت موج
کفی کفین سپر ز بهی کی بوم
مراد عذب و فانی به است علاج
ز اخلاف محبت طارخاف علاج
که و جرحی چینی می کند من ناراج

سب

و لاجر الوجه به نور و مغسری

جریب نه منو قلب جدوی مغسری

یدیت کبست خا نیکه بکند هر پوت
 کبی چو پیری و کاهی جو بر که با مل
 کبی چو پیری و کاهی جو بکند که با مل
 بهر صفت که در حال روی لکای
 و لاکچه لارم از پسر غمست
 کبی سباه خود جناب می کند
 شعل هر و بهم ای کان که است
 نقاب هر رفت مغربی از مل

که در غنچ کر سوی و کوی مسخ
 کبی چو پیری و کاهی جو بکند
 کبی چو پیری و کاهی جو بکند
 چش که بی دروی غمست
 چو پیری و کاهی جو بکند
 غم چو سباه از من هر و غم
 و غم چو سباه از من هر و غم
 غم چو سباه از من هر و غم
 غم چو سباه از من هر و غم

۵۵

در و

گفت خاتم که من تر لبی نازین
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و

گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و
 گفت لبی نازین تر و دور و

سفر

کنند زین تو به بی غایتی کما
کنند زین تو به بی غایتی کما
کنند زین تو به بی غایتی کما

کنند زین تو به بی غایتی کما
کنند زین تو به بی غایتی کما
کنند زین تو به بی غایتی کما

—

—

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

—

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را
پس خدای تعالی عالم را

خوشتر خورشید از آفرینش هم ازین
 تو پیدایی و میکنی بود و صفات
 تو موی زری از بی کر خوی خود بری
 اولت از خویشتن باید که میباشی
 ابتدا بی نیت و راسخ تو خوی مندی
 ابتدا در هر دو آن از تو است
 طفل حای و مطلب کنیم ره سی کنی
 و موت ناکره خود را از خوی تو مکنی
 روزی نبوده را تا کوششی و ریه و
 چون مغرب آرد و در جبین

زشت باشد با کدانی لاف و موی شوی
 یوسنی افعال و غیر من خوراندی
 چه زخم آن دهنم می که خویشتن را می آید
 که تفتان خور را بی نیت شوی
 انتهای نیت و راسخ تو خوی مندی
 وادی از هر دو که راسخ تو خوی مندی
 تا زمام احتیاج تو خوی مندی
 حق را دعوت کنی که درین بود و نباشی
 تا قدم از ظلمت با دهنم و من می
 ره ره و ربه و راسخ تو خوی مندی

در بیان

ای کشف جهان رو به جهان
 میدانی جهان که نمی بینان جهان

ای هر رفت منظر فرات و کون
 فاست جنب منظر فرات و کون

۲۰۰

دوی داد و پندرسی جلالت هستی
دوی کرد و زنی این بهشت و کون

ای آنکه بطریق عشق با میسر
با کد که کجای غایت در کردی
تا با خبری ز فواید بخشبر
تا با خبری ز فواید بخشبر

و خالقه از بهر هستی دوی
در وی عمر ذکر ازین بهشت بگذرد
تا در بهشتی زنی بهشت بخشبر
بگذرد ز بهشت حوی بهشت میجوی

غیر مندر نشاء و میسر از حرم
خود ز بخشربان معانی ناموزم
ترا کجا بماند و نه دای بی بازوم
تا هر چه مرا بهشت بکل در بازوم

به حرم و در معانی بهشت جهان
به کج و خود او حمایت جهان
در دستان بستان بهشتی
در دهم طالب بهر بهشت جهان

زی هر چه بهشت بخیزد
بخت بهشت نهان عشق نور در دل

جزو تو که در میان جان درویشی مار و در میان جان
جزو تو که در میان جان درویشی مار و در میان جان

و سینه

بست کعبه بر زینت بهنگامی عابدی
دانی ز پیر روی کشد به جود
بر جان عارف و مجلی کرد پست
همگی که ز سینه شایسته هر دو

و سینه

دری که سینه در کمال مضاعف هر
دری که سینه در کمال مضاعف هر

و سینه

بزروی بری جان خود را گرام
جزو و بهی نبی به نذر نظم
هر خطه زهر بر پیش چرخ زلف
بردی که کند جود بهی آگاه

و سینه

همای طریق هر شایسته منم
عارف بهنون جمع و نون منم
چون عدل و عدل و علم و صدق
غمان و عروسی و صدق

و سینه

من است و غایتی پرست امروام
من است و غایتی پرست امروام

نه من نه جي به باز که دم شمار
هم بهت رو نم از که ميسر آدم ام

—————

تا جذبه روز و جگر افروز کنم
تکلی بصلوة دلی پرورده کنم
ناکده نماز رخصا کردم سبک
که عمر بود فضا این کرده کنم

—————

با گمراه کن به شهر سنی است
زبان به منو گشت عالم زهد است
و بهت رو در مکشتم بهت
باز که بود به من بهت

—————

مگر که به بنی شند می که نیم
در کس کی به به حرفی بی بوم
هم بهت نه من که هر زمان مکشتم
سیدان و نهان که او من و من او هم

—————

که که در بنی شند می که نیم
بیم که به شند جبه در بجم من
که دعوی آن کنه که من میج نیم
با که چو باز بهت که هم بهت من

—————

من شت نه زلف بهت می بوم
من شت نه زلف بهت می بوم

۱۲۷۶
 هم به کعبه باد و بوی و هم به کعبه
 هم جلوه کر آینه روی، هم

من دانه خالق لب چون دلم توام
 من آینه روی دلارام توام
 چانه باد غم انجام توام
 هم جام جهان نثار هم جام توام

از مپستی باد که خروشان بوی
 کی بپاقتی بنم درد نوشتن بوی
 خرقه زنب کوزه بیرون خندی
 که واقف سپر خرقه یونان بوی

هر نغمه که از منزار پستان شنوی
 نه از محبت ز کلبستان شنوی
 آن ناله که از باد به پستان شنوی
 آن میگوید دلی ز پستان شنوی

تا برده صبح در طلب نشایم بپند
 نهاده برون ز خوشن کامی چند
 در کسوت خانه آمده اند حامی چند
 به نام کنند دکنو نامی چند

مردان همه در جوار دینی بر آهست
 پستان همه در دینی بر آهست

بیت

بهر غزبات مغان در نهم در قدم بر مغان بر نهم
در نه بر مغان میکشم بزلف و جام سانی نهم

بیت

چون بخورم با ده شوم بیت نیت شوم بز شوم بیت او

بیت

کینه سکه و سپو تورا بی نیت بی سنجی تو سبک و کل کانی نیت
کینه و زلفت جهان نتوان با کادر دل و زهر تو ماهی نیت

بیت

نامن ز عدم سپری و جدانم ز بهر شهید بشود آمد
نامن ز قام در نمود آمد در بش رخ تو سجد آمد ام

بیت

بسن از این مشکین نیت بود وین ملت و دین و مذمت بود

منی دین شهابی و نوی

در حضرت ابو جبر کی پیش نبو و

آن کسک غننت آلد کسک بو
خود میج کچی رکینی

او خود کجا است یا خود او صیت بو
زان هر مار هم سر راه و هم

خو ام صنت کرم او ده کیری
یجرگاه مان که قسم او ده کیری

مار که دلم هفت چرخ الا و کیری
کمان باج او جسم از ده کیری

ابن فو او ده اوج عثمان یادم
مدلم ادرین اسبی روایتی

که کینی بر سپر جو ناو ده کیری
درج اوج تاو ده و نیم تاو ده کیری

آ که وی چار مان ازین اثر
ایکه تاو و ده شور و وید

آ که وی دیدی بی وی بی ازین اثر
منه سبکه لاو ازین اثر

آ که بی چار مان نیست نیست

که مان دلم حو مان بر نیست

مرکز میکرانیم نور - ایران
پشتیبان
مفت
آرشیو ۱۳۸۱/۰۷/۰۶

